

BERICHTEN UIT DE STRIJD TEGEN DE GEVANGENIS

SOMS LIJKT ALLES EROP te wijzen dat je voor een keerpunt staat, dat een bepaalde dynamiek onherroepelijk een andere richting uit lijkt te gaan. Het kan ook moeilijk anders, geen enkele strijd blijft dezelfde intensiteit behouden over de jaren heen. Het is niet anders met agitatie in en rondom de gevangenissen hier. Na drie jaren van regelmatige revoltes en opstanden lijkt de zo bekende stilte terug de overhand te nemen. De vurige verspreiding van revolutie wordt alsmaar meer overschaduwed door isolatiekerkers, nieuwe gevangenissen, een nieuw gesloten centrum voor weerspannige uitgeprocedeerde asielzoekers, bloederige vechtpartijen tussen bendes zoals in de gevangenis van Antwerpen en Gent.

En dus, zullen de realisten ons vragen, wat is er nu *be-reikt*? Welke slag is er thuisgehaald? Het is onmogelijk om te antwoorden op vragen die als maatstaven de cate-gorieën van de macht nemen. Drie jaar van revolte kan je niet samenvatten in een optelsom van *praktische resul-taten*, aangezien het daar ook nooit om gegaan is. Het gaat daarentegen over een bepaald bewustzijn (dat zich scherpt in woord en daad), over een aantal ideeën die de ruimte gevonden hebben om zich te uiten, over de ban-den van solidariteit en medeplichtigheid die gesmeed werden. Die zaken vallen niet te kwantificeren, ze staan pal tegenover de boekhouderslogica van *in* en *out*.

Maar, zo zullen vele kameraden vragen, is het onderste wel uit de kan gehaald? Ook hier kunnen we niet anders dan het antwoord schuldig blijven. Als je een specifieke strijd aangaan ziet als een mogelijkheid om algemene ideeën verder te ontwikkelen, als een mogelijkheid om ervaringen op te doen met methodes en middelen, dan wordt die strijd ook een echt parcours, een weg waar het begin- en eindpunt niet hetzelfde zijn. Misschien is dat wel het mooiste: het is waar dat de Staat nieuwe gevangenissen gaat bouwen en vele strijdmakkers in isolatiekerkers heeft geworpen, maar niemand

staat nog op hetzelfde punt als drie jaar geleden, de
krachtverhoudingen zijn niet onveranderd gebleven, er
is *vooruitgang* geboekt. Het komt er nu op aan te le-
ren uit al die ervaringen, ze onder de loep te nemen en
ze aan te wenden in de strijden die komen, zonder iets
achter te laten, zonder iemand achter te laten, zonder de
medeplichtigheden die tussen binnen en buiten gespon-
nen werden te laten afkalven, maar wel op zoek te gaan
naar nieuwe horizons, naar nieuwe mogelijkheden
om het bestaande te ondermijnen, om de wereld te ra-
ken die de gevangenis voortbrengt en die gebaseerd
is op de veralgemeende logica van vrijheidsberoving.

Daarboven is er niets voorbij. Hoewel de strijddynamiek de voorbije jaren vooral getekend werd door de vele opstanden - die specifieke momenten waarop een heel parcours van rebellie als een mokerslag tegen de fundamente van de democratie ramt - is het niet zo dat wanneer die momenten schaarser worden, de dynamiek wegebt. Nee, die verandert van vorm, van intensiteit, maar er is geen enkele zinnige reden voor aan te brengen waarom de strijd zich zou laten afbakenen tussen enkele tijdstippen. Het komt er dan ook op aan om nu, meer dan ooit, bruggen te leggen naar andere fronten, om verschillende strijden met elkaar te verbinden in het geheel van de sociale oorlog waarvan we deel uitmaken. Om te komen tot een dynamiek die niet meer afhankelijk is van getheoretiseerde referentiepunten en subjecten (de gevangenen, de immigranten, de jongeren, de werklozen, de daklozen,...), maar haar eigen grond vindt om, naast zovele andere rebellen, slagen uit de delen die *iets anders* in zich dragen, die een anarchistisch perspectief naar voren schuiven dat hardnekkig vecht tegen alle overheersing en uitbuiting.

Geen *tabula rasa* dus, maar doorgaan, alsmaar verder de kritiek in woord en daad op punt stellen. En zonder weg te zakken in het vergeten – de grote vijand van alle strijd – maar juist hardnekkig blijven vechten samen met diegenen die al jaren rebelleren en zich nu in de isolatiekerkers bevinden, blijven vechten tegen de grote sociale gevangenis waarin we allemaal leven. De gelegenheden zullen niet ontbreken...

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Farid Bamouhammad
Ashraf Sekkaki
 Penitenciaire Instelling Brugge
 Lege Weg 200
 8200 Brugge

Jean Paul Depouhon
 Rue de la Résistance 4
 4500 Huy

NEDERLAND

Nordin Benallal
 P.I. Vught
 Nieuw Vosseveld
 Postbus 10055
 5260 DH Vught

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
 JVA - Zelle.3117
 Schönbornstrasse 32
 76646 Bruchsal

Sümmermann Christian
 JVA Plötzensee
 Bnr: 441/08/5
 Lehrterstr. 61
 10557 Berlin

Andrea Neff
 (voorwaardelijk vrij)

Gabriël Pombo Da Silva
 JVA Aachen
 Krefelder Strasse 251
 52070 Aachen

José Fernandez Delgado
 JVA Rheinbach
 Aachener Strasse 47
 53359 Rheinbach

Natalja Liebich
 JVA Aichach
 Postfach 1380
 86544 Aichach

Lukas Winkler
 Marktplatz 1
 96157 Ebrach

Stephanie Träger
 Am Neudeck 10
 81541 München

Sven Maurer
 Stadelheimerstr. 12
 81549 München

ITALIE

Gregorian Garagin
 via Raffaele Majetti 70
 00156 Roma Rebibbia (RM)

Francesco Gioia
 via Lamaccio 2
 67039 Sulmona (AQ)

Daniele Casalini
 via Burla 59
 43100 - Parma (PR)

Mauro Rossetti Busa
 via Nuova Poggioreale 177,
 80143 Napoli

GRIEKENLAND

Giorgos Voutsis-Vogiatzis
Apostolis Kiriakopoulos
 Dikastikes Fylakes Korydallos,
 Pteryga E'
 18121 Korydallos

Giannis Dimitrakis
 Fylakes Alikarnassos
 Iraklio, Crete

Polikarpos Georgiadis
 Fylakes Komotini
 69100 Komotini

Vagelis Pallis
 Fylakes Xios
 82100 Xios

Ilias Nikolaou
 Tzamala 27
 Fylakes Amfissas
 T.K. 37100
 Amfissa

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
 Postfach 3143
 CH-8015 Regensdorf

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
 n 191
 E.P. Pinheiro de Cruz
 7570 Grandola

Jaime Giménez Arbe
 E.P. de Monsanto
 Avda/24 De Janeiro, 10
 1.500 - 624 Lisboa

SPANJE

Claudio Lavazza
 C.P. Teixeira - Curtis
 Mod. 11
 Carretera de Paradela s/n
 15310 A Coruña

Hamed Hamed Belaïd
 C.P. Teixeira - Curtis
 Mod. 11
 Carretera de Paradela s/n
 15310 A Coruña

Amadeu Casellas Ramon
 C.P. Can Brians II
 Apdo. 3000
 08.760 Martorell
 Barcelona

Gilbert Ghislain
 C.P. Madrid-III
 Carretera de Pinto a San Mar-
 tín de la Vega, km. 5
 28340 Valdemoro

Carlos Gomez Garcia
 [zit vast in UTEmodule voor
 therapie, waar geen enkel
 contact met de buitenwereld
 toegelaten is]

Javier Calvo Morán
 C.P. de San Sebastian
 Paseo Martutene N°1
 20014 Donostia
 Guipúzcoa

Rafael Martinez Zea
 C.P. Puerto de Santa Maria III
 crtra Jerez-Rota, km 6
 11500 Puerto de Santa Maria
 Cadiz

Antonio Rubiales Puerto
 CP Puerto I
 Apdo 555
 11.500 Puerto de Santa Maria
 Cádiz

José Garcia Rodriguez
 C.P. Algeciras M.10
 Carretera El Cobre Km. 4.5
 11.207 Algeciras
 Cádiz

Alberto Jiménez Alba
 C.P. Madrid-II
 Carretera de Meco, km.5
 28.805 Alcalá de Henares
 Madrid

Daniel Ramirez Cordoba
 C.P. de Córdoba (M-5)
 Autovía Madrid-Cádiz km 391
 14015 Córdoba

Rafael Tomás Gaspar
 C.P. Brians
 Carretera de Martorell a
 Capellades, km 23
 08635 Sant Esteve Sesrovires
 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
 CP Castellón
 Ctra. de Alcora, km.10
 12006 Castellón

Francisco Javier Caramel
Guillén
 C.P. Sevilla II
 Crtra Mairela del Alcor km 3'5
 41501 Sevilla

José Maria Pirla Olivan
 CP de Albolote. Ctra.
 Comarcal 220, Km. 6 - 18220
 Albolote (Granada)

SCHOTLAND

John Bowden
 6729, HMP Noranside,
 Fern By Forfar,
 Angus, DD8 3QY

RUSLAND

Pavel Delidon
 FGU IK-7 otryad 6
 ul. Timiryazeva-1, g. Valuyki
 Belgorodskaya oblast
 309990 Russia

Olga Nevskaya
 (vrijgelaten)

Maart 2009 Nummer 15

Inhoud

Belgie

- p 4** Een bal die met volle kracht terug-
kaatst - over de isolatiemodule
- p 5** Schermutselingen in de gevangenis
van Hasselt
Berichten uit de wereld van de gevangenis
- p 6** Het hoofd hoog houden
- p 7** Over gevangenen, drugs en waardig-
heid - Uittreksel uit het boek van Farid
- p 9** Over de gebeurtenissen tijdens de
bijeenkomst aan 127bis
- p 11** Aan de werknemers en vrijwilligers
van het Rode Kruis

Frankrijk

- p 13** Week van internationale solidariteit
met Isa en alle gevangenen
- p 14** Brief vanuit een cachot in Bois d'Arcy
Nieuws over de beschuldigen van de
brandstichting in Vincennes
Vuurwerk tegen de gevangenis
- p 16** Geen wapenstilstand voor de 11de
november
- p 18** Op het foute pad
- p 19** Open brief aan de Franse kameraden
- p 20** Open brief aan 'enkele Italiaanse
anarchisten'

Italie

- p 22** Lang leve Masetti, weg met het leger!
- p 23** Een brief van Francesco Gioia over de
mobilisatie voor de afschaffing van de
levenslange bestraffing
- p 24** Gevangenis: limieten en perspectie-
ven van een strijd
- p 25** Revolte in het gesloten centrum van
Lampedusa en niet alleen...

Griekenland

- p 26** Na de revolte van december...
Bericht van de gevangenen van de
opstand vanuit Korydallos
- p 27** Een brief van Ilias Nikolaou
Enkele aanvallen
- p 28** Een andere bijdrage van Ilias

Discussie

- p 30** Komaf maken met het beeld van de
anti-gevangenisstrijd

* * *

- p 32** Wij gaan... (Albert Libertad)

Nieuw adres

Uitbraak

(zonder naam)

POSTBUS 187

VOORUITGANGS-

STRAAT 80

1210 BRUSSEL

BELGIË

Nieuw emailadres

uitbraak@gmail.com

rekening 000 - 3244460 -04

Uitbraak is een publicatie met correspondentie uit de strijd tegen de gevangenis. Vanuit een anarchistisch perspectief vechten wij voor de vernietiging van de gevangenis en de wereld die haar nodig heeft. Tegenover repressie en gevangenissen plaatsen wij solidariteit als wapen. Tegenover de wereld van autoriteit en eigendom brengen wij ons grenzeloos verlangen naar vrijheid in stelling.

Uitbraak verschijnt ongeveer tweemaandelijks. Financiële bijdrages zijn altijd welkom. Je kan geld opsturen in een gesloten omslag naar de postbus van Uitbraak of storten via het rekeningnummer 000-3244460-04.

Uitbraak verschijnt zowel in het Nederlands als in het Frans.

Je kan contact opnemen via een brief naar de postbus of via email.

Voor diegenen onder ons die toegang hebben tot Internet, er is een nieuwe site online met berichten uit de strijd tegen de gevangenis in vijf talen:

www.escapeintorebellion.info

Je kan er eveneens *Uitbraak* downloaden.

Enkele publicaties, boeken,... Je kan onderstaande publicaties, boeken en brochures bestellen via Uitbraak door een briefje naar de postbus te sturen. Ze zijn gratis voor gevangenen. Contacteer ons voor een meer volledige lijst.

A CORPS PERDU
internationaal anarchistisch tijdschrift
3 euro - vertaald in het Nederlands

DE NAR
anarchistische krant uit België

CETTE SEMAINE
journal anarchiste français

TOUT DOIT PARTIR
journal anti-autoritaire bruxellois

VOORBIJ DE MUREN
eenmalig nummer voor de vernietiging van de gevangenis - gratis

UITBRAAK
alle voorgaande nummers
1,5 euro per nummer

**MET GETROKKEN DOLKEN TEGENOVER
HET BESTAANDE, HAAR VERDEDIGERS EN
HAAR VALSE CRITICI** - 1 euro

**COPEL, TUNNELS EN ANDERE BIJDRAGES
VAN AUTONOME GROEPEN AAN DE GE-
VANGENISSTRIJD IN SPANJE ('70-'80)**
1 euro

**RONDON HET PROCES VAN DE KAMERA-
DEN IN AACHEN**
Verzameling teksten, kronieken,...
rondom de arrestatie van de anarchisten
Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez
Delgado en Bart de Geeter in 2004
1,5 euro

WAAROM HEB IK INBRAGEN GEPLEEGD?
Alexandre Marius Jacob - gratis

**OPSTANDIGE STRIJD EN INFORMELE
ORGANISATIE** - 1,5 euro

**VERNIETIG HET WERK, VERNIETIG DE
ECONOMIE** - Alfredo Maria Bonanno
1,5 euro

DE ANARCHISTISCHE SPANNING
Alfredo Maria Bonanno - 1,5 euro

DE ANGRY BRIGADE
Communiqués & kroniek - 1,5 euro

REVOLUTIONAIRE SOLIDARITEIT
Verzameling teksten - 1,5 euro

INCOGNITO - Ervaringen die de identi-
ficatie tarten (over clandestiniteit)
3 euro

GEWAPENDE VREUGDE
1 euro

De tekst hiernaast werd geschreven naar aanleiding van een proceszitting rond de detentieomstandigheden van Farid Bamouhammad. Farid werd deze zomer overgeplaatst naar het isolatiekwartier van Brugge, en dat gebeurde niet willekeurig. De Belgische Staat bouwde het isolatiekwartier namelijk voor gevangenen "met vergevorderde gedragsproblemen". En wat het spektakel gedragsproblemen noemt, is in realiteit een voortdurend conflict met de gevangenis; een conflict dat uiting vindt tegenover haar cipiers en haar infrastructuur.

Farid bracht reeds 25 jaar door in verschillende Belgische gevangenis, waarvan een groot deel in isolatie. Onlangs verscheen een boek van zijn hand waarin hij de detentieomstandigheden in verscheidene gevangenis aanklaagt. In het voorjaar 2008 bereikte de folter en de isolatie die hij in Lantin beleefde een hoogtepunt. In juni tikte de Staat zichzelf op de vingers en een rechter verwoorde dat de folter in Lantin moest stoppen en dat hij naar een middelgrote gevangenis moest overgeplaatst worden. Na een kort verblijf in de gevangenis van Leuven om de gemoederen te bedaren, werd hij dan toch maar naar de kerken van Brugge overgeplaatst.

Op maandag 9 februari vond in Luik het proces in beroep plaats tegen die beslissing. De uitspraak volgt op 10 maart. Farid werd onder begeleiding van een aantal gemaskerde en zwaarbewapende politiemannen van de anti-oproereenheid COBRA voorgeleid en nam kort het woord. Hij sprak over de waanzin van de detentieomstandigheden in het isolatiekwartier en sloot af met een "dit kan niet meer gaan om een verbetering, dit moet gewoon stoppen".

Een bal die met volle kracht terugkaatst...

Over het nieuwe isolatiekwartier in Brugge

"In de Middeleeuwen gooiden ze mensen zoals ik in een vergeetput. Nu gebeurt hetzelfde, alleen kom je niet om van honger en dorst. Ik voel me als in een lab waar men eens wil testen hoe ver men kan gaan."

- Ashraf Sekkaki vanuit het isolatiekwartier in Brugge, november 2008

"Dit alles en ook deze plek die je verstart, die je uitput en die je kapot maakt, zorgden ervoor dat ik me afzonderde met berouw, vol misnoegen. Deze plek die lijkt op een concentratiekamp, een verbeteringsgesticht of een laboratorium waar ik als proefkonijn dien. Maar ik ben er weer bovenop gekomen en ik blijf zo goed en slecht als ik kan stoïcijns, onverstoorbaar tegenover dit snijdend, onderdrukkend, rechteloos systeem. Ik blijf en ik ben zoals een riet dat zich soms doorbuigt uit wanhoop maar dat zich aanstands opnieuw opricht."

- Farid Bamouhammad vanuit het isolatiekwartier in Brugge, januari 2008

DE GEVANGENIS IS NIETS ANDERS dan de weerspiegeling van de samenleving waarin we leven. Een samenleving die lijkt op een grote gevangenis waar het merendeel van de mensen opgesloten zitten in de noodzaak om geld te vinden, in het ontbreken van een perspectief in het leven, in rollen zoals bijvoorbeeld "huisvrouw" die de heersende waarden hen hebben toegekend. Net zoals in de straat zijn er in de gevangenis, de psychiatrische asiel, de gesloten centra mensen die zich niet berusten, die een zekere smaak naar vrijheid, naar een beter leven niet begraven, omdat een rechter dat opgelegd heeft. Mensen die, dagelijks, de vernedering weigeren om te gehoorzamen aan cipiers en chefs. Voor wie de muren en de prikkeldraad van de gevangenis nog niet gegrift staan in hun hersenen en die ze, daarentegen eerder beschouwen als obstakels die overbrugd moeten worden. Want de straf die de samenleving hen gaf, via haar rechters, is alleen maar een weerspiegeling van een wereld dat op de macht van het geld en op de gehoorzaamheid gebaseerd is.

Sinds drie jaar woedt een kleine storm van revolte door tientallen gevangenis en gesloten centra van België. Door in opstand te komen, gevangenisinfrastructuur in brand te steken, cipiers aan te vallen, te ontsnappen, hebben een aantal gevangenis teruggevonden wat het systeem hen definitief tracht te ontnemen: moed, een verlangen naar vrijheid, een stoutmoedigheid die ervan droomt om komaf te maken met tenminste een deel van de rotzooi die deze maatschappij voortbrengt.

De Staat gaat zeven nieuwe gevangenis bouwen om ook deze woede te bedwingen en om nog meer mensen op te sluiten die, met de uitbuitingsomstandigheden die alsmaar scherper worden, de wetten van de machtigen en de rijken niet meer zouden aanvaarden. En voor de weerspannige gevangenis opende de Staat reeds twee isolatiekwartieren in de gevangenis van Brugge en Lantin, echte gevangenis binnen de gevangenis, kooien van witte folter, om komaf te maken met diegenen wiens hart hen eerder brengt tot revolte dan tot berusting?

Deze modules bestaan uit tien cellen die lijken op koelkamers waar de gevangenis 23u op 24 opgesloten zitten. In een kooi van enkele vierkante meters worden ze één keer per dag "gelucht". In de cellen is bijna niets toegelaten van materiaal. Een speciale en tijdelijke goedkeuring is nodig om bijvoorbeeld een balpen te mogen gebruiken. 's Nachts wordt het licht regelmatig aangestoken. De cellen zelf zijn geluidloos. Deze plekken lijken op moratoria waar de Staat in alle stilte komaf wil maken met diegenen die de goede loop van zaken binnen de opsluitingsmachine waar mensen gebroken worden verstoren. In de loop van de laatste maanden revolteerden de gevangenis die op dit moment opgesloten zijn in deze kooien verschillende keren door het weinige dat zich bevindt in de cel (de lampen

bijvoorbeeld) stuk te maken. De cipiers riepen er telkens de anti-oproereenheid van de federale politie bij die zich permanent nabij de gevangenis bevinden. Ze komen dan met matrakken, schilden, pepperspray en honden om de rebelse geest te bedwingen. Deze daden van revolve tonen opnieuw dat er zelfs in de meest onderdrukkende situatie, mensen zijn die weigeren om in te schikken, om zichzelf te verloochenen, te plooiën naar de verachtelijke autoriteit.

Met deze cellen te bouwen poogt de Staat elke kritiek in woorden en daden van het gevangenisstelsel weg te vegen en door middel van witte folter elk individu te breken die de moeilijke weg kiest om het hoofd recht op te houden, eerder dan zich te verschuilen achter de massa, denkende zo de zweepslagen van de repressie en de onderdrukking in te perken. Om die dodelijke plannen in de weg te staan moeten we de kritiek van de gevangenis en van de wereld die haar nodig heeft versterken. De kritiek van de gevangenis wordt tastbaar wanneer ze in staat is om te verduidelijken waarin ze bestaat en wie meewerkt aan haar verloop. In die zin zullen we niet vergeten dat Hans Meuris, algemeen directeur van het gevangeniswezen beslist wie in die isolatiekwartieren wordt opgesloten. We zullen niet vergeten dat directeurs Jurgen van Poecke, Sybille Haesebrouck en Ronny Vandecandelaere de gevangenis en de hoog beveiligde sectie van Brugge beheren. We zullen de cipiers niet vergeten die het vuile werk doen om deze helse machine te doen draaien en die fier zijn op hun uniformen. We zullen de rechters niet vergeten en de hele magistratuur die de opsluiting van duizenden personen oplegt. We zullen niet vergeten wie vette winst maakt door mee te werken aan de bouw en het beheer van de gevangenis. Want het vergeten is de voorbode van de onderwerping.

Enkele minnaars van de vrijheid
februari 2009

“Wat men vergeet is dat het uithoudingsvermogen van een mens niet onuitputtelijk is. Men zou wel eens in een pijnlijke situatie kunnen komen. Een bal die je onder water probeert te houden, komt met volle kracht terug naar boven.”

- Ashraf Sekkaki, november 2008

Schermutselingen in de gevangenis van Hasselt

De laatste maand van 2008 ging er in de gevangenis van Hasselt bijzonder geagiteerd aan toe. Op 9 december verwondde een gevangene drie cipiers. Even na de wandeling van die dag begon hij te bonken op zijn celdeur om de aandacht van de cipiers te trekken. Toen een cipier de celdeur opende, werd deze besprongen door de gevangene die, met een mesje in de hand, als een bezetene tegen hem tekeer ging. Het is niet de eerste keer dat gevangenen de dagelijkse gevangenisroutine en sleur breken en de cipiers een koekje van eigen deeg geven. Het zal ook ongetwijfeld niet de laatste keer zijn.

De cipier ging al snel neer en werd met het mesje in zijn gezicht gekerfd. Wanneer twee andere cipiers kwamen aandraven, kregen ook zij lik op stuk. De ene werd verwond aan zijn hals, de andere aan de knieën. Alle drie werden ze naar het ziekenhuis gebracht.

De media was bijzonder schaars met woorden, misschien omdat ze weten welk effect een verspreiding van de opstand die in de lucht hangt kan hebben. De cipiers kloegen over “zwarte bedreigingen” tegen hen gericht en verschillende gevangenen brachten in de loop van de week vernielingen aan aan de gevangenisinfrastructuur.

Op 14 december weigerden zo’n 60 gevangenen de binnenplaats te verlaten en terug te keren naar hun cellen.

De verontwaardigde cipiers toverden hetzelfde recept te voorschijn en gingen alweer in staking. De directie kunnen we ook al niet beschuldigen van overdaad aan creativiteit; isolatie voor de ene, overplaatsingen voor de andere en verhoogde veiligheidsmaatregelen voor iedereen.

Daarmee mocht het overigens niet ophouden. Drie dagen later stak een gevangene zijn matras in brand. Volgens de cipiers was dit een daad van protest tegen de verlenging van zijn opsluiting.

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN DE GEVANGENIS

3/12 Hasselt – Een gevangene verwondt drie cipiers.

6/12 Brussel – Er worden twee poederbrieven gestuurd naar het Brussels parket. Ze waren gericht aan procureur Bruno Bulthé en aan onderzoeksrechter Patrick Van Aelst.

9/12 Brussel – De politievakbond VSOA in Molenbeek wordt aangevallen in solidariteit met de Griekse revolve, tegen alle staten en voor de anarchie. Alle ruiten worden stukgeslagen.

10/12 Brussel – Een politiewagen wordt in brand gestoken voor het commissariaat in Sint-Gillis, in solidariteit met de Griekse opstand.

11/12 Brussel – Een ING-bank in Oudergem wordt in brand gestoken met gasflesjes en benzine, in solidariteit met de revolve in Griekenland en elders.

12/12 Brussel – De poort van de Pastorale van de Griekse gemeenschap in Elsene wordt in brand gestoken in solidariteit met de Griekse opstandelingen en die overal ter wereld.

14/12 Hasselt – Vernielingen van de gevangenisinfrastructuur; na de wandeling weigeren zo’n 60 gevangenen terug te gaan naar hun cellen.

15/12 Gent – Een betoging tegen kapitalisme en in solidariteit met de opstand in Griekenland mondt uit in een vernielingstocht doorheen de winkelstraat. De ruiten van verschillende banken, immobielkantoren, juweliers en andere winkels worden aan diggelen geslaan. Een VTM-journalist die als trouwe bondgenoot van de flikken het gebeuren mooi aan het filmen was, kreeg een hele hoop verf tegen zich aan.

15/12 Brugge – Een 24-jarige oude man sterft in de gevangenis van Brugge.

17/12 Brussel – In Sint-Joost wordt een politievoertuig in brand gestoken.

ken voor het politiecommissariaat. *"We vallen de politie niet enkel aan omdat het gebeurt dat ze doodt, maar voor wat ze is."*

17/12 Hasselt – Een gevangene steekt de matras in zijn cel in brand.

17/12 Luik – Een gevangene ontsnapt tijdens zijn overbrenging van het Luikse justitiepaleis naar de gevangenis van Lantin, een dag na zijn arrestatie. In de celwagen ontdeed hij zich van zijn boeien en vernielde met een voettrap de achterdeur van de celwagen. Via de tuinen vluchtte hij voor de flikken die het transport begeleidden. Ruim twee maanden later wordt hij opnieuw opgepakt en naar de gevangenis van Lantin gebracht.

18/12 Brussel – Een voertuig van ISS Cleaning wordt in brand gestoken in Schaarbeek. ISS levert schoonmaakdiensten aan de gesloten centra. *"Van Steenokkerzeel tot Athene, vuur voor de grenzen, vuur voor de papieren, vuur voor de Staat".*

26/12 Lantin – Mislukte ontsnapingspoging uit de gevangenis van Lantin. Twee gevangenen plooiden de tralies met een stuk uit het bedframe. Rond 3 uur 's nachts plaats-ten een 5-tal personen een ladder tegen de gevangenismuur en lieten een touwladder afdalen langs de andere kant. Wanneer de cipiers dit opmerkten, gingen er sirene's af en ze verwittigden de flikken. Daarop sloegen de vijf of de vlucht. Tijdens de achtervolging werd een 18-jarige man opgepakt en ter beschikking gesteld van het gerecht.

2008 België – In het jaar 2008 slaagden zo'n 1033 gevangenen los te komen uit de klauwen van justitie en de gevangenissen, niet terugkeren na verlot inbegrepen. Dat komt neer op zo'n drie ontsnappingen per dag.

7/01 Leuven – In de Leuvense hulpgevangenis steekt een man 's nachts zijn cel in brand. Hij plaatste zijn matras voor de deur en blokkeerde die met een stoel. Daarop stak hij de matras in brand. De 20-jarige man werd al verschillende malen overgeplaatst wegens "probleemgedrag".

In december 2008 werd 'Voorbij de muren, éénmalig nummer voor de vernietiging van de gevangenis en haar wereld' uitgebracht. Het is beschikbaar in het Nederlands en in het Frans en bundelt een aantal teksten over de strijd tegen de gevangenis, over solidariteit als medeplichtigheid, over de rol van cipiers,... Daarnaast vind je er ook een uitgebreid overzicht in terug van de laatste drie jaren van agitatie in en rondom de Belgische gevangenissen met

de opstanden, ontsnappingen, acties en aanvallen die plaatsgevonden hebben.

'Voorbij de muren' werd reeds uitgedeeld aan verschillende Belgische gevangenissen. Als je het graag zou ontvangen, kan je het ook bestellen via Uitbraak (voor adres zie pagina 3). We nemen hieronder een stukje over uit deze éénmalige publicatie.

Het hoofd hoog houden...

DE GEVANGENIS IS NIET ALLEEN een instelling waar de gevangenen van hun vrijheid beroofd worden, maar ook een plaats waar ze proberen hun wil en individualiteit te breken. De gevangenis wordt geregeerd met een reeks officiële en informele regels die langs de ene kant opgelegd worden met geweld en bedreiging en langs de andere kant doorheen ontelbare chantages.

Deze chantages bieden privileges. 'Je goed gedragen', werken in de gevangenis,... kunnen je toegang verschaffen tot de sportzaal, de bibliotheek, uren wandeling en na een tijdje zelfs congés, strafverminderingen,... In bepaalde gevangenissen hebben diegenen die weigeren deel te nemen aan de programma's die georganiseerd worden door de directie geen andere keuze dan 23u op 24 op cel te zitten en zo goed mogelijk de tijd te doden en de wanhoop te trotseren.

Naast deze geïnstitutionaliseerde chantages, zijn er ook nog de informele chantages, de maffieuze verhoudingen, de machts spelletjes tussen cipiers en gevangenen of tussen gevangenen onderling. Verklippers worden beloofd door de autoriteiten die in ruil daarvoor bijvoorbeeld hun ogen sluiten voor drugstrafiek. En ondertussen verrotten de verhoudingen en solidariteit tussen gevangenen. Nu al moet je je ogen op je rug hebben voor andere gevangenen, terwijl je hen vroeger kon beschouwen als bondgenoten. Sommigen volgen het spelletje van onderwerping dat opgelegd wordt door de gevangenis en aanvaarden om hun hoofd te buigen en de andere kant op te kijken wanneer anderen niet buigen. En nee, het gaat er niet om de held uit te hangen. Ieder heeft zijn grenzen, het is niet meer dan normaal zo snel mogelijk buiten te willen geraken. Maar aan welke prijs? Diegenen die zich blijven verzetten worden veroordeeld tot uitsluiting en misprijzen en zo verlies je beetje bij beetje je waardigheid. De regels van het strafspel aanvaarden betekent het gevangenisstelsel in stand houden. Het systeem heeft immers altijd nood aan honden die de hand die hen slaat lekken, omdat het diezelfde hand is die hen voedt.

Daarom zullen wij altijd aan de zijde staan van gevangenen die niet buigen, van diegenen die het hoofd hoog houden, diegenen die terugslaan en hun waardigheid en integriteit behouden tegenover dit verachtelijke systeem.

Over gevangenen, drugs, waardigheid...

Uittreksel uit het boek van Farid Bamouhammad

BEGIN JAREN 90, GEVANGENIS VAN VORST

Gedurende heel mijn opsluiting ben ik met die wraakzin en haat blijven zitten ten opzichte van de verkrachters van mijn vrouw. Die woede werd versterkt door de mentaliteitsverandering van de gevangenen. Vroeger zou een verkrachter nooit durven buitenkomen op de wandeling want hij wist dat hij door de andere gevangenen in elkaar geslagen zou worden. Ooit hadden de gevangenen een zeker respect en een erecode; bepaalde delicten konden niet aanvaard worden. Wat mij betreft bevond ik me plotseling tussen gevangenen die niet dezelfde mentaliteit hadden als ik. Ik had niets gemeen met hen.

In de gevangenis, voor het merendeel van de gevangenen, zijn er twee soorten "verkrachters" en dus twee verschillende houdingen: de Belgische gevangene randt vooral kinderen aan, het zijn pedofielen. Terwijl de buitenlanders het vaakst vrouwen en adolescenten aanranden en verkrachten. Zo wordt dat bekeken door gevangenen.

Als een Belgische "zedes"gevangene op wandeling gaat, zal hij onvermijdelijk gemassacreerd en gelyocht worden door de andere gevangenen. Als een buitenlandse "zedes"gevangene daarentegen buitenkomt, kan hij wandelen zonder vrees voor represailles. Deze buitenlandse gevangenen kennen vaak andere gevangenen die hen verdedigen. Voor die gevangenen is het de vrouw, het slachtoffer die een "hoer" is! Wat mij betreft, of die gevangenen nu Belgisch of buitenlands zijn, een verkrachter blijft een verkrachter, ongeacht zijn ras. Ze doen me walgen.

Die buitenlandse verkrachters, wanneer ze samen zijn in hun thuisgevangenis, vormen kleine groepjes en persen andere gevangenen af voor een gouden ketting of iets anders.

De bewakers komen nooit tussenbeide. Ze kijken toe in afwachting tot het gevecht afgelopen is. Het is gemakkelijker om een wandelkoer op te gaan om een half buiten westen geslagen gevangene op te rapen dan een meute volledig opgewonden jonge gevangenen uit elkaar te halen!

Ik heb vaak gevochten tegen deze decadentie en deze onrechtvaardigheid. Soms alleen, soms met de hulp van andere gevangenen, jong of

ouder, diegenen die, ondanks hun opsluiting, een zin van waardigheid en moraliteit hadden.

Sommige gevangenen die vastzitten voor zedenfeiten vinden andere manieren om zich te beschermen. Ze "kopen" andere gevangenen. Ze geven hen geld of drugs in ruil voor hun bescherming. Ik heb zelfs met mijn eigen ogen, in de gevangenis van Namen, een zware gevangene gezien die een pedofiel beschermde in ruil voor seks met zijn zus!!! Ik kon er niet van over!

De gevangenen die vastzitten voor zedenfeiten, de verklikkers, de bedriegers verkrijgen sneller dan wie dan ook werk. Over het algemeen worden ze beter behandeld dan andere gevangenen omdat ze zich kalm houden en geen problemen veroorzaken tijdens hun opsluiting.

Homoseksualiteit in de gevangenis wordt verborgen en doodt door de schaamte die ze opwekt. Homoseksualiteit bestaat, zeker, maar minder vaak dan je zou denken. Ze wordt bespot, zelfs door diegenen die in de grootste discretie homoseksuele verhoudingen hebben. Ze wordt gesanctioneerd en veroordeeld door de directie, wat volledig paradoxaal en tegenstrijdig is aangezien je condooms kan kopen in de gevangenskantine! [...]

BEGIN VAN DE JAREN 2000, GEVANGENIS VAN Verviers

In afwachting van mijn proces werd ik overgeplaatst naar de gevangenis van Verviers. Ze wilden zich van mij ontdoen in Vorst. Ik moet zeggen dat zoveel vrijmoedigheid en halsstarrigheid weinig gewaardeerd worden in de gevangenis [...] 85% van de gevangenen nemen heroïne in deze gevangenis. Het wordt een spiraal, die gevangenen zien eruit als levende lijken.

Dat vinden de bewakers grappig, ze lachen met hen en moedigen hen aan om verdovende middelen te nemen, zodat zij rust hebben. [...] Deze situatie komt goed uit binnen de gevangenis aangezien de gevangenen op die manier rustiger zijn. Er zijn dus minder ontsnappingsen en opstanden.

[...]

12/01 Steenokkerzeel – In het gesloten centrum 127bis gaan een 30-tal gevangenen in hongerstaking. Dit als protest tegen een uitwijzingspoging van één onder hen.

15/01 Brussel – Twee gevangenen ontsnappen uit het Justitiepaleis van Brussel. Een man liep de rechtbank binnen, vroeg de weg naar de nogal vergelegen kamer van inbesluidigingstelling, trok een bivak aan, haalde zijn wapens naar boven (die hij vrijelijk kon meebrengen aangezien de metaaldetectors defect waren) en stapte de zaal binnen waar zijn twee kompanen zich bevonden voor een rechtszitting. Hij gooit een wapen naar één van hen die zijn handboeien al had losgemaakt en het trio houdt een aantal rechters en flikken onder schot alvorens de benen te nemen via een onbewaakte achterpoort. De twee bewakingsagenten worden in shock naar het ziekenhuis gebracht. Hun collega's in de rechtbank leggen meteen het werk neer en worden de dag daarop daarin gevolgd door de veiligheidsagenten van de federale overheidsdienst justitie in Antwerpen, Oudenaarde en Brugge, in andere arrondissementen volgen stiptheidsacties uit protest. De twee verdwijnen in de natuur. Één van hen wordt een maand later opnieuw gearresteerd na een gewaagde poging om via enkele daken weg te geraken.

20/1 Luik – Twaalf gevangenen ondernemen een ontsnappingspoging tijdens een transfer naar de rechtszaal. Eén man slaagt er effectief in, de anderen worden vroegtijds tegengehouden. Wanneer een agent de celdeur opent, stormen de twaalf tesamen uit de wagen. Door de te smalle doorgang konden ze hun vlucht niet doorzetten, twee ontsnappen onder de wagen, eentje vindt zijn weg helemaal naar buiten.

21/01 Steenokkerzeel – Een 30-tal mensen houden een rumoerige samenkomst voor het gesloten centrum in Steenokkerzeel. Wanneer de politie een aantal kameraden wilt arresteren, komt het tot schermutselingen. Uiteindelijk arresteert de politie van Zaventem de hele bende. Één kameradin wordt naar het ziekenhuis overgebracht met een rugblessuur.

22/01 Gent – Het politiecommissariaat van de Muide, Meulestede wordt aangevallen uit solidariteit met de gearresteerde kameraden de dag voordien. Ruiten worden gebroken, verf gegooid en het woord “wraak” wordt achtergelaten.

22/01 Zaventem – De KBC-bank in Zaventem wordt in brand gestoken. De hele hal met bankautomaten werd verwoest en de rest van het gebouw leed zware schade, waardoor het filiaal onbruikbaar is.

26/01 Brussel – In Koekelberg wordt een wagen van ISS Cleaning in brand gestoken. ISS levert schoonmaakdiensten aan de gesloten centra.

26/01 Brussel – Voor het politiecommissariaat van Elsene worden drie politiewagens in brand gestoken uit solidariteit met de kameraden die zich verdedigt hebben tegen de *politie na de betoging in Steenokkerzeel en met de rebellen die 127bis in augustus in brand staken. Uit solidariteit ook met Isa, Juan, Damien, Bruno en alle gevangenen van de sociale oorlog.*

30/01 Dinant – *In de kelderverdieping van het Justitiepaleis in Dinant, waar de gerechtelijke dossiers liggen, wordt rond 4 uur 's nachts op twee plaatsen brand gesticht. De brand veroorzaakte heel wat schade en problemen met de informatica. Het gerechtsgebouw werd voor een dag gesloten.*

3/02 Brussel – *Het Rode Kruis in Ukkel krijgt een ongewenst bezoekje. Er wordt verf, olie, bloem en bijtend middel over het meubilair aan de ingang gesmeten en over enkele wagens van directieleden die op de parking stonden. Er werd een tag en een pamflet tegen de rol van het Rode Kruis bij deportaties achtergelaten.*

4/02 Dendermonde – Een gevangene steekt zijn cel in brand en wordt met rookvergiftiging naar het ziekenhuis gebracht.

17/02 Hasselt – Een gevangene wordt veroordeeld tot 3 maanden extra celstraf en een boete van 550 euro voor “het uitlokken van een gevangenisopstand” vorig jaar.

Voorheen was het gevangenisregime fysiek en moreel zwaarder. Nochtans lijkt het me dat het draaglijker was dankzij de solidariteit en het respect tussen gevangenen. Er was weinig handel in zware drugs. Bovendien werd deze trafiek destijds slecht gezien en aanvaard. De oudere gevangenen waren meer respectvol en realistischer.

De pacifistische « bewegingen » kwamen vaker voor, of het nu over humanitaire zaken ging of over machtsmisbruiken.

De voorwaardelijke vrijlatingen zoals ze nu gehanteerd worden, had nooit kunnen gebeuren vroeger. De gevangenen zouden sneller in opstand gekomen zijn. De mogelijkheid om een televisie te hebben heeft de gevangenen gekalmeerd maar ook afgestompt. Ik herinner me de tijd toen er alleen maar radio's waren op cel; de gevangenen leken mij veel bewuster en levendiger.

Gevangenen zijn plaatsen geworden waar drugs massaal circuleren.

90% van de gevangenen vluchten in drugs of medicijnen in afwachting tot hun vrijlating. Deze situatie komt natuurlijk goed uit voor de cipiers en de gevangenisdirecteurs. Zolang ze gedrogeerd zijn, zijn de gevangenen kalmer, zijn er geen opstanden, minder problemen, wat het werk van het gevangenispersoneel vergemakkelijkt.

Deze vaststelling heb ik met mijn eigen oren gehoord uit de mond van een gevangenisdirecteur.

[Vertaald uit *Farid le Fou...d'Amour*]

17/02 Brussel – In Woluwe wordt een filiaal van interim Tempo-Team aangevallen. Alle ruiten werden vernield. Tempo-team recruteert cipiers. Op een bank aan de overkant werd de tag “noch cipiers noch gevangenen” achtergelaten.

25/02 Hasselt – Een gevangene sterft in de gevangenis van Hasselt. Volgens de cipiers gaat het om een overdosis.

26/02 Brussel – Een dertigtal mensen blokkeren de Wetstraat ter hoogte van het kabinet van Asiel- en Migratieminister Turtelboom. Iedereen kan weggkomen.

2/03 Gent – Verschillende voertuigen van Fabricom worden lekgestoken in solidariteit met de strijd tegen gevangenen en voor het behoud van het Lappersfortbos in Brugge (eigendom van Fabricom). De banden van een politievoertuig worden lekgestoken in solidariteit met de strijd tegen de gesloten centra *waarbij een kameradin het ziekenhuis in geslagen werd door de politie bij een actie in januari.*

5/03 Namen – Twee gevangenen ontsnappen uit de gevangenis van Namen. Rond 11.30 uur bevonden ze zich in een technische dienst toen ze, met zelfgemaakte messen, de aanwezige cipier overmeesterden en vastmaakten. Een medegevangene die de held wou spelen en de ontsnapping dwarsbomen, werd verwond aan de keel. Ze namen de sleutels van de cipier en openden een deur die uitgaaf op de buitenmuur. Nadat ze lakens over de prikkeldraad hadden gelegd, klommen ze met behulp van een ladder over de muur. Een klopjacht met helikopter slaagde er niet in hen terug te vinden.

6/03 Brugge – Er breekt tumult uit in de gevangenis van Brugge wanneer dat één van de werkjes voor de gevangenen blijkt te bestaan uit explosief materiaal. Zo waren er in de loop van de week honderden kilo's meststof geleverd die de gevangenen moesten verpakken. Een meststof bevat nitraten, waarmee bommen kunnen vervaardigd worden. De meststof werd daarop zorgvuldig weggenomen.

Op 21 januari 2009 mondde een luidruchtige bijeenkomst met vuurwerk en rookbommen aan het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel uit op confrontaties met de ordetroepen. De onderstaande tekst die nadien gepubliceerd werd, herneemt de gebeurtenissen waarbij ook één kameraad gewond raakte.

Wanneer we geconfronteerd worden met een iets directere repressie zoals wanneer de waakhonden van de democratie een kameraad het ziekenhuis in slagen, gebeurt het al te vaak dat we vervallen in een soort van anti-repressieve spiraal. Dit is schadelijk voor een verdere ontwikkeling en uitbreiding van de strijd omwille van twee redenen. Ten eerste omdat repressie een maatschappelijk gegeven is dat iedereen dagelijks raakt. Dagelijks belanden er tientallen mensen in de gevangenis of in de deportatiekampen, dagelijks worden er mensen in elkaar geramd door de flikken, dagelijks neemt de Staat en het Kapitaal de laatste mogelijkheden tot overleven af van alsmear meer mensen. Wanneer de Staat zich dan een keertje specifiek richt tegen anarchisten of andere liefhebbers van de vrijheid, dan is dat vooral bedoeld als een waarschuwing naar allen die het in hun hoofd zouden halen om eens wat klappen terug te geven aan de overheersing. Het komt er daarom op aan om te kunnen spreken en ageren tegen het hele sociale mechanisme dat de repressie is en dus de opgelegde categorieën te overstijgen.

Ten tweede is één van de doelstellingen van repressie altijd al geweest om de aandacht van kameraden en rebellen af te leiden naar een steriel gevecht tussen *zij* en het Systeem. De repressie wil ons dwingen om in een spiraal terecht te komen waar we vergeten waar het echt om te doen is: de strijd tegen alle overheersing en uitbuiting. Weigeren om in die spiraal te belanden betekent antwoorden op de repressie door de strijd die we aan het voeren zijn door te zetten en uit te breiden. Het zijn niet enkele anarchisten waar de Staat een probleem mee heeft, maar met de altijd sluimerende mogelijkheid van een sociale oorlog die komaf maakt met alle sociale rollen. Wanneer iemand van ons in elkaar geslagen wordt, kunnen we net zo goed praten over allen die dagelijks de terreur van de Staat en het Kapitaal op hun lijf voelen. Wanneer iemand van ons in de gevangenis terecht komt, kunnen we net zo goed praten over *alle* gevangenen van de democratie. Op die manier redeneren lijkt ons heel wat vruchtbaarder dan de anti-repressieve stereotypen te recyclen die ons onvermijdelijk in een doodlopend straatje brengen.

Laten we daarom de strijd tegen de deportatiekampen en gevangnissen blijven uitbreiden en die verbinden met alle gevechten tegen de uitbuiting en de overheersing.

Over de gebeurtenissen in Nossegem

WOENSDAGAVOND [21 januari 2009] kwamen iets voor 19u een dertigtal mensen samen aan het gesloten centrum voor 'vreemdelingen' 127bis in Steenokkerzeel. Er werd vuurwerk, rookbommen en bommetjes afgestoken terwijl woedekreten zoals "geen grenzen, geen naties – vrijheid", "steen per steen, muur per muur, laten we alle gevangnissen vernietigen", "solidariteit",... geroepen werden. Want deze 'gesloten centra' zijn niets anders dan kampen om de ongewensten te deporteren naar gelang de noden van de kapitalistische economie en de sociale controle. Je er tegen verzetten wordt dan het in vraag stellen van de funde-

ringen van deze wereld van prikkeldraad. Er werd eveneens speciaal aandacht gemaakt voor het twintigtal gevangenen die na een week hun hongerstaking diezelfde dag stopgezet hadden en voor Hossein die in isolatie geplaatst werd na een zelfmoordpoging omwille van een dreigende uitwijzing. Sinds 24 augustus 2008 is de capaciteit van dit deportatiekamp aanzienlijk verminderd na de gecoördineerde brandstichtingen die iets na middernacht twee van de drie vleugels verwoest hebben. Dit was slechts het toppunt (op z'n minst tot nu toe) van een periode van ontsnapingen, individuele revoltes en rellen. We

herkennen ons eigen verlangen naar vrijheid in deze daden van revolutie die de altijd aanwezige mogelijkheid in zich dragen van de directe confrontatie met wat ons onderdrukt, zonder de protestmarges die de Staat en haar waarden toelaten te respecteren. In diezelfde zin is dit de reden waarom geen enkele toelating werd aangevraagd voor deze bijeenkomst, met als direct gevolg de mogelijkheid om de confrontatie met de ordetroepen aan te gaan.

Na een tiental minuten beslisten we om het centrum te verlaten. Op dat moment komt er een eerste flikkenwagen aan. Ze vragen identiteitskaarten, de hele groep weigert en stapt door. Twee agenten stappen uit en de meest gedreven van de twee waagt zich aan een eerste arrestatie die mislukt dankzij de samenhang en de actieve weerstand van de groep.

We stappen door richting station. We worden omsingeld door enkele flikkenwagens. Op het moment dat we bij het station aankomen, blijkt dat een flikkencordon de toegang tot het perron en de weg naar Nossegem blokkeert. We beginnen te duwen om op z'n minst een doorgang te bekomen naar het perron, wat ook lukt. De matrakslagen beginnen te regenen en in tijdens dit eerste gevecht heft een vet flikkenvar-

ken een kameradin op boven zijn hoofd en smijt haar op de grond.

De groep wordt zo in twee gesplitst door twee rijen flikken en onze kameradin blijft als enige bewegingsloos op de grond liggen. Van de twee kanten wordt er geduwd en geslagen: vuisten en stampen tegen matrakken. Telkens wanneer de flikken een kameraad willen proberen mee te sleuren, wordt die door de groep teruggetrokken. En zo ging het meer dan een kwartier door. Er komen versterkingen van de flikken. Ze zijn met tweemaal zoveel als ons en slagen er uiteindelijk in om de hele groep te overmeesteren en te arresteren.

We worden allemaal meegenomen naar het commissariaat en na identiteitscontrole losgelaten. Enkele kameraden blijven echter weigeren om hun identiteit te geven en worden tot de volgende dag vastgehouden. De gewonde kameradin ligt nog steeds in het ziekenhuis met twee gebarsten ruggenwervels. Volgens de dokters zal de revalidatie even duren maar zullen er geen blijvende letsels zijn.

Het is niet aan ons om te huilen over de matrakslagen. We eisen luid en krachtig onze keuze en onze poging om de confrontatie met de ordetroepen aan te gaan op. Met dit initiatief willen we ons eveneens inschrijven in de week van internationale solidariteit met Isa en alle gevangenen in strijd. Isa wordt er samen met anderen van beschuldigd om geprobeerd te hebben een takelwagen van de flikken in brand te steken voor een politiekantoor in Parijs.

Het is daarentegen wel aan ons om te blijven strijden tegen alle grenzen, tegen alle gevangenschappen en de wereld die er nood aan heeft. Tegenover de flikken die een kameradin in het ziekenhuis slaan en de verloren uren in de cellen, zullen wij antwoorden door en roepen wij allen die nog willen vechten tegen autoriteit in al haar vormen op tot het verspreiden van de revolutie.

*“Noch getemd, noch tembaar,
Jullie kunnen ons wel slagen met de matrak,
Maar jullen zullen er niets bij
te winnen hebben.”*

[Vertaald vanop www.cemab.be]

INCIDENTEN IN 127BIS VAN 2003 TOT NU

JAAR	AARD VAN HET INCIDENT	INFRASTRUCTURELE SCHADE IN HET CENTRUM
2003	— Manifestatie (25/02/2003) — Ontsnapping (04/03/2003) — In totaal vonden 12 effectieve ontsnappingen plaats, waarvan 6 vanuit het ziekenhuis en 1 bij de overbrenging (tandarts). 1 ontsnapping waarbij detralies werden doorgezaagd.	— Vernielingen aangebracht aan de omheining. — Raam uitgehaald en omheining doorgesneden. — 3 ontsnappingspogingen waarbij 1x tralies werden weggehaald.
2004	— Bewonersprotest (13/02/2004) — Opstand als reactie op een manifestatie (15/08/2004) In totaal vonden 11 ontsnappingen plaats, allemaal vanuit het ziekenhuis. Bij 2 ontsnappingspogingen werden de tralies weggehaald.	— Geen schade aan het gebouw. — Vernieling sanitaire installaties, biljarttafel en stoelen.
2005	— Ontsnappingspoging (08/01/2005) — Ontsnappingspoging (26/02/2005) — Ontsnappingspoging (16/05/2008) — 10 ontsnappingen waarvan 4 vanuit het ziekenhuis. 1 ontsnapping en 2 ontsnappingspogingen met aanzienlijke schade (zie hierboven).	— Radiator uit de muur losgerukt en door het raam gegooit. — Radiator uit de muur losgerukt — Een raam werd stuk geslagen met een biljartbal gewikkeld in een handdoek.
2006	— Ontsnapping (30/11/2005) — 1 ontsnappingspoging waarbij de tralies werden geforceerd. — Incident waarbij personeelslid aangevallen wordt door een bewoner en hierbij zwaar gewond raakt (onder andere gestoken met een schaar), met als gevolg een staking van enkele dagen.	— Het raam van het rokerslokaal werd volledig uit het kader gehaald.
2007	— Bewonersprotest (30/09/2007) — Bewonersprotest naar aanleiding van overlijden bewoner (07/10/2007) — Ontsnappingspoging	— Vernieling refter en sanitaire installaties. — Vernielingen in de refter. — Radiator uit de muur losgerukt en door venster gegooit.
2008	— Bewonersprotest na zelfmoordpoging van een bewoner (05/01/2008) — Bewonersprotest na een manifestatie (09/03/2008) — Bewonersprotest (08/07/2008) — Brandstichting (23-24/08/2008) — 5 ontsnappingen (met in totaal 21 ontsnapte bewoners). — 3 ontsnappingspogingen	— Bewonersprotest in de vleugel R1 na een zelfmoordpoging van een medebewoner, met voornamelijk schade in de refter. — Voornamelijk vernielingen in de refter en in de gang, tussenkomst politie en automutilatie van een bewoner. — Vernielingen in de refter. — Twee vleugels onbruikbaar door brand en waterschade. — Tralies werd telkens doorgezaagd. — Tralies werd telkens doorgezaagd.

[Document gepubliceerd in 'Parlementaire vragen en antwoorden' op 24 november 2008]

Aan de werknemers en vrijwilligers van het Rode Kruis...

NOG NIET ZOLANG GELEDEN heeft er eens iemand gezegd dat “we niet zozeer het gedreun van de botinnen dan wel de stilte van de pantoffels moeten vrezen.” Want de ellende die deze wereld voortbrengt heeft meer te maken met de berusting om niets meer in vraag te willen stellen dan met de dreiging van de tralies en de matrakken. Dat de tsunami van informatie ons overspoelt met beelden van de ellende van de hele wereld maakt het alleen maar moeilijker om er de oorzaken van te ontcijferen.

Toen we klein waren, heeft men ons geleerd dat het Rode Kruis en al haar kleine en grote zussen (één van de meest gekende daarvan is Caritas International) van die instellingen met een groot hart waren. En dat, als ze misschien niets fundamenteel veranderden aan het functioneren van deze wereld die beheerst wordt door uitbuiting, oorlog, ellende en onderdrukking, ze op z'n minst proberen om er de wondes van te verzorgen en het lijden te verzachten, zoals ze dat zeggen in hun van katholicisme doordrongen taal. Nochtans bestaat er niet zoiets als neutrale hulpverlening. En in het geval van het Rode Kruis is dat niet zo moeilijk te zien...

Terwijl honger, rampen, oorlog en onderdrukking jaarlijks miljoenen mensen doen vluchten in de hoop ergens anders een beter leven te kunnen opbouwen, wacht hen hier in Europa racisme, razzia's, een grenzeloze uitbuiting en tenslotte gesloten centra en deportaties. Wanneer de vluchtelingen hier aankomen en een asielaanvraag doen, worden ze vaak gedumpt in de zogenaamde open centra (tientallen van deze centra worden volledig beheerd door het Rode Kruis). Net zoals in de gesloten centra, zijn deze open centra omringd door prikkeldraad en draaien cipiers er elke avond de deuren op slot. Men leert er aan de asielzoekers om te gehoorzamen aan de wetten van het kapitalisme en haar democratie (kledij die ingezameld wordt door het Rode Kruis wordt er bijvoorbeeld verkocht, de 'bewoners' worden er met zachte hand toe gedwongen om bijna onbetaalde arbeid te verrichten in het centrum of voor de gemeente waar het centrum zich bevindt – kwestie van het gewoon te maken aan het lot van uitgebuiten die hen ook hier wacht). Deze centra dienen eveneens om de asielzoekers te concentreren op één plaats en om hen afhankelijk te maken opdat ze zich niet zouden wagen om te proberen overleven buiten de omheining. Zo organiseert de Staat met als voorwendsel een humanitaire bekommernis een permanente controle op al deze ongewensten. Wanneer de asielaanvraag geweigerd wordt, komen de Dienst Vreemdelingenzaken en de politie de afgewezen vluchtelingen van hun bed lichten in deze

neutrale en open centra om hen te deporteren naar de ellende en de dood. Het Rode Kruis biedt dus nooit neutrale hulpverlening omdat haar activiteiten integrerend deel uitmaken van het controlebeleid van beheer van migratie.

Het Rode Kruis onderhoudt nauwe banden met de Internationale Organisatie voor Migratie. Dit organisme is opgericht om de migratiestromen af te stemmen op de noden van het kapitalisme en de sociale controle. Ditzelfde organisme bedient zich van een veelheid aan humanitaire organisaties en NGO's om haar chantage met de oprotpremies uit te oefenen. Vluchtelingen van wie dit systeem alle perspectief afgepakt heeft, krijgen een armzalige vergoeding aangeboden om vrijwillig terug te keren naar hun land. Het is dus erg eenvoudig: eerst ontnemen je hen elke toekomst, daarna sluit je hen op in opvangcen-

Net zoals in eender welke strijd die haar aandacht richt op een welbepaald aspect van de overheersing, lijkt het ons in de strijd tegen de gesloten centra en de gevangenis van fundamenteel belang om te wijzen op de 'deportatie- en opsluitingsmachine'. Want de gevangenis of het gesloten centrum zijn niet slechts die vier grijze muren, maar slechts één zichtbaar aspect van een heel sociaal mechanisme, van een hele machinerie die haar voedt, doet draaien en haar legitimeert. Van de bedrijven en instellingen die er werken in uitvoeren of er geld mee verdienen over de werknemers, cipiers, assistenten en dokters wiens taak het is om de gevangenen kalm te houden tot de journalisten en politici die dagelijks hun zeik verkopen om het meest onaanvaardbare te doen aanvaarden: geen enkel tandrad van de machinerie kan zonder de aandrijving van de andere raderen. En laten we ook de valse critici niet vergeten, die met hun reformistische of louter humanitaire kritiek de Staat alleen maar helpen in haar voortdurende zoektocht naar de perfectionering van de machinerie.

Het pamflet hiernaast maakt duidelijk welke rol het Rode Kruis speelt in de deportatiemachine. Het pamflet werd achtergelaten na een kwaad bezoekje aan haar kantoren:

“Het is gisteren gebeurd, het kon ook vandaag of morgen zijn. Enkele personen hebben een woedend bezoekje gebracht aan de kantoren van het Rode Kruis. Verschillende materie (verf, olie, bloem, bijtend middel) werden over het meubiliar van de inkom en over de wagens van de directieleden die op de parking stonden gekapt. Er werd een graffiti en pamfletten achtergelaten.”

[net als het pamflet hiernaast vertaald vanop www.cemab.be, 4 februari 2009]

tra, dan doe je hen verstaan dat hen ook hier armoede te wachten staat en tenslotte chanteer je ze met enkele honderden euro's opdat ze de redenen waarom ze gevlucht zijn zouden vergeten...

In andere Europese landen zoals Italië of Spanje, beheert het Internationale Rode Kruis zelf de gesloten centra vanwaaruit de Staat de uitgeprocedeerde vluchtelingen deporteert. Gesloten centra met bewakers, isolatiecellen, afranselingen, misbruiken en simpelweg de vrijheidsberoving op zich. Dan toont het Rode Kruis nog duidelijker wat het echt is: de humanitaire vleugel van de overheersing. Op dezelfde manier zijn het in België de verplegers van het Rode Kruis die wanneer de ongewensten in opstand komen in de centra, achteraf de wonden komen verzorgen zonder de minste kritiek te laten horen en hen volproppen met kalmeringsmiddelen. En dat, dat het kant kiezen.

Maar er zijn niet alleen maar de vluchtelingen die aanspoelen op de Spaanse stranden of die uitgeput voet aan vaste grond zetten in de Europese zee- en luchthavens. Er zijn ook die miljoenen vluchtelingen in het Midden-Oosten en in Afrika die uit hun huizen verjaagd worden om vervolgens opgevangen te worden in enorme concentratiekampen (in de strikte betekenis van de term: op een administratieve manier bepaalde categorieën van mensen opsluiten op een afgelijnde en controleerbare plaats omwille van raciale redenen, redenen van controle of met uitbuitingsdoelinden). Deze kampen worden vaak beheerd door het Rode Kruis en niet alleen met haar dokters maar ook met haar veiligheidsagenten. Op die manier doet het Rode Kruis niets anders dan versterken van de huidige orde van onderdrukkers en onderdrukten – terwijl ze de laatsten verzorgt, probeert ze de revolutie te kalmeren, de revolutie die, zij alleen, echt iets zou kunnen veranderen.

Toen de legers van de democratie ex-Joegoslavië, Afghanistan en Irak binnengevallen zijn, volgde achter hen het humanitaire leger van het Rode Kruis. Onder het mom van bescherming tegen een politiek van ethnische zuivering nam het Rode Kruis het beheer van een reeks concentratie- en gevangenenkampen in ex-Joegoslavië op zich. In werkelijkheid wil het Rode Kruis de Europese politiek van controle over de migratiestromen integreren in de militaire manoeuvres van de VN-strijdkrachten. Iedereen weet (en niet weinig dissidente werknemers van het Rode Kruis hebben haar verlaten omdat ze die hatelijke neutraliteit niet meer verdroegen) dat het onmogelijk is om neutraal te blijven in tijden van oorlog. Neutraal blijven betekent kant kiezen voor de sterkste – zelfs wanneer je de zwakste zorgen toedient. De huidige oorlogsvoering zou 'humanitair' zijn, maar welk denkend levens wezen zou ooit kunnen geloven dat er iets humanitair is aan bombardementen, verscheurde lichamen, gewonden, verkrachtingen? Door te beweren neutraal te blijven, doet het Rode Kruis niets anders dan de heersende macht versterken. In Irak en Afghanistan zoals elders.

De schijnbaar eindeloze geschiedenis van uitbuiting en onderdrukking heeft altijd nood gehad aan een korps van collaborateurs die zich maar al te gaarne verschuilen achter een "ik wist het niet". Het democratische beheer van het kapitalisme en de onderdrukking heeft er alle belang bij om wat iemand ten tijde van de nazi-uitroeikampen "de grijze zone van de collaboratie" genoemd heeft, uit te breiden. Weigeren te collaboreren met een systeem dat de systematische deportatie organiseert om economische winsten en de macht van enkelen vrij te stellen, is het openen van een mogelijkheid tot een reële kritiek van de wereld waarin we gedwongen worden te leven.

Laten we de humanitaire schmink van dit doodse systeem van deportatie, opsluiting en uitbuiting afkrabben!

Enkele vijanden van alle grenzen

DE PUBLICITEIT DIE ZE VERDIENEN...

DIRECTIES DIENST VREEMDELINGENZAKEN

F. Roosemont	(directeur-generaal)
G. De Vulder	(beleidsondersteuning)
D. Ernould	(communicatie)
F. Simon	(directie toegang & verblijf)
F. Geysen	(directie asiel)
K. Bergans	(directie grenscontrole)
K. De Vulder	(directie logistiek)
P. Gosselin	(economaat)
P. Lievens	(boekhouding)
N. Grandjean	(directie vertalers)
J. Demeulemeester	(veiligheid en onthaal)
D. Tuerlings	(documentatie)
B. Vulsteke	(Europese migratie)
C. Noé	(naturalisaties)
T. Michaux	(geschillen)
Urun	(ondervragingen)
S. Berkvens	(registratie & administratie)
J. Moerman	(Printrak vingerafdrukken)
K. Barbaix	(kort verblijf)
A. Mistler	(lang verblijf)
A. Sterpin	(gezinshereniging)
R. Gozin	(regularisaties)
R. Raymaekers	(minderjaringen)
F. Elsen	(diplomatie)
V. Lemaire	(helpdeks)
C. Conard	(deportaties & gevangenen)
W. Van Doorneveldt	(cel clandestienen)
B. Melis	(cel repatriëringen)
G. Verbauwhede	(cel identificatie)
M. Motta	(C/sis)
K. De Sutter	(permanenties)
V. Derue	(gevangenen)
W. Van Herbruggen	(gevangenen)
M. Jacquemin	(identificatie gevangenen)
J. Foets	(Gerechtelijke sectie)
L. Peeters	(grenscontrole)
N. Bracke	(grenscontrole)
M. Wittevrongel	(controle gemeentes)
D. Marchal	(controle gemeentes)
C. Catala	(opsporingen)
J. Hongenaert	(verbindingsambtenaren)

DIRECTIES GESLOTEN CENTRA

A. De Swaef	(directie transfers)
R. Goethals	(directeur INAD-centrum)
C. De Becker	(directie 127bis)
W. Eeckhout	(directie centrum Brugge)
L. Thuwis	(directie centrum Merksplas)
J.-F. Jacobs	(directie centrum Vottem)

[Informatie verkregen vanop de site van de Dienst Vreemdelingen zaken www.dofi.fgov.be]

Isa uit de gevangenis en onder juridische controle geplaatst...

Eind januari vond er een internationale solidariteitsweek plaats met Isa en alle andere gevangenen. Samen met Juan en Damien (die nog vastzitten) en Bruno (die op de vlucht is) wordt Isa beschuldigd van de poging tot brandstichting tegen een takelwagen van de politie voor een Parijs commissariaat. Op 9 februari besliste de Kamer van Inbeschuldigingstelling om Isa uit de gevangenis te laten en onder juridische controle te plaatsen. Isa heeft 1 jaar en twee weken in voorhechtenis gezeten. Momenteel moet ze elke week gaan tekenen op het Justitiepaleis, mag ze Frankrijk niet verlaten, mag ze niet in het departement van Creuse komen en mag ze geen contact opnemen met de andere verdachten in het onderzoek. Juan zit sinds 8 maanden in de gevangenis van Bois d'Aarcy en Damien sinds 6 maanden in de gevangenis van Villepinte.

Op 11 maart werden Farid en Ivan (twee andere beschuldigen die onder juridische controle stonden) opgeroepen om naar het commissariaat te komen. Op vraag van de procureur met als reden het 'niet-respecteren van de juridische controle' (geen contact met andere beschuldigen) wordt Farid terug opgesloten in de gevangenis van La Santé. Ivan is niet ingegaan op de oproep.

Internationale solidariteitsweek met Isa en alle gevangenen

18 januari, Versailles : Solidariteitsbetoging voor de vrouwenarresthuis in Versailles, waar Isa op dat moment vastzit. Twee spandoeken lezen: "Vrijheid voor Isa, Juan, Damien en alle gevangenen" en "Vernietig alle gevangenis". Slogans worden over en weer geroepen en rookbommetjes en vuurwerk afgestoken.

19 januari, Grenoble: In het stadscentrum worden de deuren of geldautomaten van zeven banken dichtgelijmd, evenals de deuren van de administratieve rechtbank, France Bleu Isère (een radiostation) en een ANPE (equivalent van VDAB). Op verschillende banken, le Dauphine Libéré, een centrum van 'semi-vrijheid', France Bleu Isère en diezelfde ANPE en administratieve rechtbank verschijnt de slogan: "Vrijheid voor Isa, Juan, Damien, Yildune en Julien! Laten we het antiterrorisme met woede en vreugde saboteren!".

19 januari, Parijs: In het 14e arrondissement worden de bankautomaat van de Banque Populaire, de bankautomaat en alle ruiten van de Société Générale en alle ruiten van het interimkantoor Adecco vernield. "Van banken naar werk, vernietig wat ons vernietigt. Solidariteit met Isa, Juan, Damien en alle gerevolteerden."

20, 21 januari, Lille : Twee nachten op rij worden 9 bankautomaten in de omgeving van Lille gesaboteerd. "[...] We willen onze steun uiten aan de kameraden die onder de antiterroristische wetten beschuldigd worden. vrijheid voor allen!! Ge-revolteerden zonder grenzen."

21 januari, Steenokkerzeel (België) : Een ruimoerige betoging voor het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel schrijft zich eveneens in

in de solidariteitsweek met Isa en alle gevangenen in strijd.

22 januari Alès, Nîmes, Sète en Montpellier : De concern Bouygues en haar deportatiemedewerkers Fabre Etde, Ecole des Mines, het havenbedrijf Comanav en luchtvaartmaatschappij Air France, de reisagenschappen Fram, Comarit en Accor ondergaan uiteenlopende schade. "Solidariteit met alle gevangenen, mensen zonder papieren en woedenden overal ter wereld."

23 januari, Gent (België) : Het politiecommissariaat van Meulestede wordt aangevallen in solidariteit met de kameraden die na een betoging voor het gesloten centrum in Steenokkerzeel in elkaar werden geslagen door de politie. De ruiten werden stukgeslagen, verf gegooid en de tag "wraak" achtergelaten.

23 januari, Parijs : Samenkomst voor de vrijheid van de beschuldigen voor de brandstichting in Vincennes, voor Isa, Juan, Damien, Julien en alle gevangenen. Een spandoek "Vrijheid voor de beschuldigen van Vincennes – Sluiting van detentiecentra" wordt uitgerold op de voorgevel van het museum Pompidou. Een uitzending van France Culture die daar live werd uitgezonden werd onderbroken om een tekst voor te lezen. Daarna wandelden de aanwezige personen in blok door de buurt om er pamfletten en informatie te verspreiden en eindigden voor het gebouw van de gevangenisadministratie om er te herinneren dat één van de 8 beschuldigen van de brandstichting in Vincennes, Slaheddine El Ouertani, reeds 3 maanden in coma ligt.

23 januari, Montpellier : Verschillende tags verschijnen in het stadscentrum, gaande van "De gevangenis in brand, de cipiers er middenin", "Bevrijd Isa, Juan, Damien en de anderen" tot "Grèce générale" [woordspel: algemene staking, Griekenland overal].

24 januari, Parijs : Een steunbetoging aan Juan, Isa, Damien en alle opgesloten gerevolteerden in Barbès, populaire buurt, draait snel uit op ... wanneer 300 personen omcirkeld worden door de politie. De mensen uit de buurt tonen hun solidariteit en blokkeren onder andere het kruispunt en bieden het hoofd aan de ordediensten. De politie gooien traangas in de straat en de metro, die snel wordt gesloten. Daarna chargeerden ze alles wat bewoog. Traangas en matrakken tegenover flessen, pétards en rookbommen, gevolgd door meer charges. Meer dan 120 mensen worden opgepakt en een tijdlang vastgehouden in verschillende commissariaten.

24 januari, Parijs : De ruiten van een immobiliënkantoor en een verzekeringskantoor worden stukgeslagen, de tag "Saboteer wat je kapot maakt!" wordt achtergelaten. "Het vuur van de revolutie zal niet uitdoven met een stopzetting van een betoging. Met een ondeugend plezier en een grenzeloze verbeelding blijven we verschillende manieren ontwikkelen en verspreiden om deze wereld aan te vallen die ons kapot maakt. Blijde brekers."

26 januari, Parijs : De ruiten van de PS en UMP lokalen werden tegelijkertijd gebroken. "Links zoals rechts van het kapitaal maken deel uit van onze verplettering. Neer met de politiciers, hun steun en hun bemiddelaars. Solidariteit met Isa, Juan, Damien en alle opgesloten in strijd. Solidariteit met alle gerevolteerden, van Barbès en elders."

26 januari, Brussel (België) : Drie politiewagens worden in brand gestoken voor het commissariaat in Elsene. "Solidariteit met de kameraden die zich verdedigd hebben tegenover de politie na een betoging in steenokkerzeel vorige week en met de gerevolteerden die [het gesloten centrum] 127bis in brand hebben gestoken in augustus. Solidariteit met Isa, Juan, Damien, Bruno en alle opgesloten van de sociale oorlog."

29 januari, Parijs : Tijdens een grote vakbondsbetoging wordt een spandoek uitgerold dat leest: "Solidariteit met de opgesloten gerevolteerde. Vrijheid voor Isa, Juan en Damien, die van Vincennes en van Villiers-le-Bel, Julien en de 63903 anderen".

30 januari, Barcelona (Spanje) : Alle ruiten van het Frans Instituut in Barcelona werden met hamerslagen verbiid. "[...] We zijn medeplichtig met diegenen die blijven strijden zonder van hun kar te keren binnen zoals buiten de vervloekte gevangenis. Vrijheid voor alle gevangenen in Frankrijk. Vrijheid voor allen. Voor de veralgemeende sabotage. Enkele medelichtigen van de strijd"

[Vertaald vanop <http://cettesemaine.free.fr>]

Nieuws over de beschuldigen van de brandstichting in het deportatiekamp van Vincennes

Na de brandstichting in Vincennes waarbij het grootste deel van het deportatiekamp verwoest werd, werden vijf gevangenen in beschuldiging gesteld:

- **Moïse Daikité.** Onlangs werd zijn aanvraag tot voorwaardelijke invrijheidsstelling afgewezen.
- **Ekma Mouktaré.** Hij kreeg pas na zes maanden opsluiting een eerste bezoek. Binnenkort zou een aanvraag ingediend worden om hem voorwaardelijk vrij te laten.
- **Ali Diallo.** Hij werd de avond zelf van de brandstichting nog overgebracht naar de gevangenis. Hij vertelde last te hebben van pesterijen van de bewakers (die bijvoorbeeld weigerden hem winterschoenen te geven).
- **Mahamadou Dramé.** Hij werd aangehouden op z'n werkplaats en krijgt sinds kort bezoek.
- **Slaheddine El Ouertani.** Volgens de gevangenisdirectie zou hij begin december in z'n cel aangevallen zijn waarbij hij zwaargewond raakte. Hij werd daarop overgebracht naar het ziekenhuis van Pitié-Salpêtrière. Hij bevindt zich nog steeds in coma.

Hieronder de adressen en nummers die je op de envelop moet vermelden als je hen wil schrijven:

Mahamadou Drame, écrou no 367337
Maison d'arrêt des hommes de Fleury-Mérogis, 7
allée des Peupliers, 91700 Fleury-Mérogis

Ekma Mouktaré, écrou no 367134,
bât. D3 cellule D326
Maison d'arrêt des hommes de Fleury-Mérogis, 7
allée des Peupliers, 91700 Fleury-Mérogis

Ali Diallo, écrou no 367347, bât. D5
Maison d'arrêt des hommes de Fleury-Mérogis, 7
allée des Peupliers, 91700 Fleury-Mérogis

Moïse Diakité, écrou no 369111 H, bât. D5
Maison d'arrêt des hommes de Fleury-Mérogis, 7
allée des Peupliers, 91700 Fleury-Mérogis

Brief vanuit de strafcel van Bois d'Arcy

In de gevangenis, regelmatig, als een soort overlevingsreflex, komen diegenen die er opgesloten worden in opstand.

Maar er is geen gebrek aan middelen om de gevangenen te doen zwijgen en te onderwerpen.

Wanneer je in de gevangenis belandt en alles je ontzegd wordt, kan je denken dat je niet veel meer hebt om te verliezen. Maar de Penitentiaire Administratie heeft grote manoeuvreermarges vrijgemaakt om de gevangenen een verslechtering van hun levensomstandigheden te doen vrezen als ze hun bakkes een beetje te veel opendoen of als ze de reglementen overtreden. De chantage is veelzijdig.

De eerste en zonder twijfel de meest efficiënte chantage is de strafverminderingen die de opsluitingstijd inkorten: je hebt de strafverminderingen die automatisch afgetrokken worden vanaf het moment van de veroordeling (RP) en de strafverminderingen die elk jaar uitgedeeld worden in ruil voor werk, studie of zorgen (RPS). Maar deze strafverminderingen kunnen ook afgeschaft worden in het geval van slecht gedrag. En hetzelfde gaat op voor de strafherzieningen waarover de rechter van de strafuitvoeringsrechtbanken beslist na een advies van de directie.

Vervolgens heb je de onofficiële 'priviliges' en de kleine wraaknemingen die de directie of een eenvoudige cipier kunnen voorstellen of kunnen opleggen. De gevangene die op een goed blaadje staat, zal makkelijker extra douches, een cel alleen, toegang tot activiteiten, verlengde bezoeken etc. krijgen. Als hij daarentegen weigert dit spelletje mee te spelen, dan kunnen de moeilijkheden om eender wat te bekomen zich snel opstapelen. In de gevangenis sta je machteloos tegenover de machine en voor elke geste in het dagelijkse leven moet je langs de administratie passeren die dus over de middelen beschikt om je te kloten: de post laat op zich wachten of verdwijnt, je moet eeuwig wachten om toegang te krijgen tot activiteiten, alle stappen worden vertraagd of zelf geblokkeerd.

Tenslotte is er ook de meest officiële chantage: de verschijning voor een disciplinaire commissie. Er bestaat wel een overzicht van fouten en sancties, maar die blijft voldoende oppervlakkig opdat de willekeur van de rechter er zich niet moet door laten storen. Eénzelfde fout kan naargelang de interpretatie leiden tot een classificatie van 1ste, 2de of 3de graad van ernst.

Voor een disciplinaire commissie, zelfs wanneer je verdedigt wordt door een advocaat, doet men nog minder alsof om eerlijk te zijn dan tijdens een proces in een rechtbank, aangezien de persoon die over je oordeelt ook diegene bent waarmee je in conflict bent. Over het algemeen is het de directeur van de gevangenis.

De straffen die hij kan uitspreken zijn een waarschuwing, strafcel, isolatie, opschorting, afschaffing van een bezoek, van een activiteit of van een dienst (kantine, televisie etc.)

De strafcel is de gevangenis binnen de gevangenis. De omstandigheden lijken op die van een garde-à-vue [administratieve aanhouding tot 48 uur op het politiekantoor]. De gevangene wordt geïsoleerd in een kleine cel (bij voorkeur degoutant) in een gebouw dat geïsoleerd is van de andere vleugels. Het meubi-

lair is beperkt: een kleine tafel, een bank, een bed en een toilet-lavabo, alles vastgezet op de grond. Geen kantine, geen televisie en de enige persoonlijke spullen die je mag bijhouden zijn je materiaal om te schrijven en om te lezen (alleszins in theorie). De gevangene heeft zelfs geen recht meer op andere kledij dan wat hij aanheeft; en een enkele trui volstaat omdat de kou deel uitmaakt van de behandeling. Het raam is voldoende dik, of vuil, of met tralies of alles tegelijk opdat het moeilijk zou zijn om naar buiten te kunnen kijken. Het licht hangt af van de keuze van de gevangenis: of het volstaat niet om te lezen zonder je te vermoeien of het is zo overdreven dat je er niet door kan slapen. De gevangene heeft recht op één uur wandeling per dag, alleen, in een minuscule kooi en op één bezoek per week. Er zijn ook specialiteiten in elke gevangenis. In de totale isolatie van de strafcel treden de cipiers op als absolute meesters: gevangenen worden in elkaar geslagen en soms eindigen die tragisch zoals in Villepinte op 6 januari. Meer regelmatig zijn er de kleine berispingen en vernerdingen: het licht 's nachts aanlaten, je persoonlijke spullen dooreensmijten, er olie over uitkappen, spullen stelen etc.

Soms komt bovenop de strafcel ook nog een overplaatsing om een gevangene te verwijderen en te isoleren. Bij voorkeur wordt hij dan gestuurd naar een nog striktere gevangenis met enkele aanradingen. Tijdens collectieve acties bijvoorbeeld, nadat men de leiders aangeduid heeft en hen veroordeeld heeft tot de strafcel, worden die vervolgens overgeplaatst om het begin van solidariteit daar te stoppen. De overplaatsing wordt ook gebruikt om te verhinderen dat gevangenen onderling praten en dat er geen rumoer gemaakt wordt een smerige zaak zoals een moord die vermomd wordt als zelfmoord.

De plaatsing in isolatie is in theorie geen sanctie, maar een manier om de gevangene of de rest van de gevangenisbevolking te beschermen (!). Feitelijk is het ook een extra drukkmiddel. Wanneer er niet voldoende bewijzen zijn om iemand naar de strafcel te sturen, kan hij nog altijd onder één of ander voorwendsel in isolatie geplaatst worden.

De stoorzenders moeten snel geïsoleerd worden vooraleer ze de rest van de gevangenisbevolking aansteken. In de hoop dat ze deze zware beproeving niet te boven komen.

Deze tekst heeft niet als doen om misbruiken aan te klagen. Zolang er bepaalde mensen zijn die anderen opsluiten, zullen ze hun strategieën op punt moeten stellen om te vermijden dat het in hun gezicht ontploft.

Deze tekst heeft al evenmin tot doel om de sfeer te verzwaren en te zeggen dat er niets meer mogelijk is. Zolang er gevangenen zijn, zullen ze gevangenen zijn om die te vernietigen.

Zelfs verdronken in de stront van de gevangenis is onze situatie precair en gaat die mogelijks verergeren. Maar als er dan toch slagen moeten geïncaseerd worden, kunnen we ons evengoed verdedigen.

Door ons te onderwerpen aan hen verliezen we iets veel waardevollers dan we denken te winnen.

Het is meer dan een principeskwestie, het is een kwestie van overleven.

Geen martelaars, maar organisatie, solidariteit en collectieve intelligentie om sterker te zijn.

Lang leve de revolutie!

[Vertaald vanop nantes.indymedia.org, februari 2009]

Vuurwerk tegen de gevangenis op 31 december 2008...

In de nacht van 31 december 2008 op 1 januari 2009 vonden aan verschillende Franse gevangenen bijeenkomsten plaats tegen de gevangenis.

Valence - Veel vuurwerk en petards over de muur geschoten. Luidruchtig onthaald door de gevangenen. *"Solidariteit met de muiters van de sociale gevangenis die de afbakeningen van de sociale orde hebben durven trotseren."*

Toulouse - Vuurwerk aan het gesloten centrum van Cornebarrieu voor de afschaffing van alle grenzen.

Varces - Hoewel er zich een politiekazerne tegenover de gevangenis bevindt, werden slogans geroepen en vuurwerk afgestoken in solidariteit met de gevangenen.

Angers - Van verschillende kanten werd vuurwerk afgeschoten boven het arresthuis. Enkele wagens met open deuren zorgden voor een streepje muziek. *"Solidariteit met de gevangenen van Angers en elders, voor de vernietiging van alle opsluitingsplaatsen."*

Villepinte & Versailles - Aan beide gevangenen wordt vuurwerk afgestoken in solidariteit met Isa, Juan, Damien en alle gevangenen. *"Solidariteit is een wapen. Lang leve de revolutie."*

Nîmes & Mende - Vuurwerk aan beide gevangenen. Op de muur van Mende wordt een grote slogan gespoten. *"Ontsnappingsen, muitereien, solidariteit. Actieve solidariteit met alle gevangenen! Vuur voor alle gevangenen! Dood aan de cipiers!"*

Lille - Samen met familieleden en vrienden van gevangenen steken een veertigtal personen vuurwerk af aan de gevangenis van Loos. Daarna wordt ook nog een iets meer offensief vuurwerk afgestoken aan de gevangenis van Sequedin, waar gericht wordt op de bewakingstorens. *"Solidariteit met alle muiters van de sociale gevangenis van Athene tot Villiers-le-Bel."*

[Overzicht gepubliceerd op cettesemaine.free.fr]

Na de arrestaties in verband met de sabotage van de TGV-lijnen in november 2008 werden op tientallen plaatsen in Frankrijk (maar ook in Brussel, Duitsland,...) *steuncomités* opgericht. Deze amalgame van linksen, universitaires, intellectuelen, verkozenen, politiciers, 'sympathisanten' met een, laat ons zeggen, erg exclusieve links-democratische inhoud, zijn definitief een richting ingeslagen die ons niet alleen *slachtofferistisch* en *verontwaardigde burger-istisch* lijkt, maar die ook schade toebrengt aan eender welk project dat nog een klaar en duidelijke revolutionaire inhoud draagt. Daarenboven lijkt het ons, wanneer de beschuldigen van deze sabotage zich richten tot journalisten en linkse intellectuelen en zelfs een senator ontvangen in hun cel, niet langer mogelijk om ons nog van *den domme* te houden. Er zijn blijkbaar keuzes gemaakt die nog lang gevolgen zullen hebben en niet in het minste voor de weinige revolutionaire projecten die nog vorm proberen te krijgen en voor de kameraden die opgesloten zitten en de Staatscategorieën van 'schuldig' en 'onschuldig' koppig blijven weigeren.

Blijkbaar zijn er altijd wel mensen te vinden die bereid zijn om hun subversieve discours van de ene dag op de andere om te gooien in naam van de tactiek, de strategie, de mogelijke bondgenootschappen en de '*redde-wie-zich-redden-kan*'. Daarmee plaatsen ze zich op het terrein van de macht waar elk idee dat ons nauw aan het hart ligt van al haar betekenis ontdaan wordt (en niet in het minste de idee van solidariteit). Daarenboven blinken de steuncomités ook uit in de typische verwarring die slechts een resultaat is van té veel politiek en vervreemding: de publieke opinie (met haar vertegenwoordigers) verwarren met de uitgebuiten en onderdrukten. En dan wordt het uiteraard belangrijker om met een journalist of een bekend figuur te praten dan met 'de straat'.

Tenslotte nog een kleine bemerking over het circus dat ook in België opgezet wordt rond de 'anti-terroristische wet'. De wet is slechts een uitdrukking van de sociale verhoudingen, een instrument van de Staat om die te beheren. Daaruit volgt logischerwijze dat om de wet (of een deeltje ervan) in vraag te stellen, het nodig is om de sociale verhoudingen aan

te vallen en te transformeren. Zich focussen op één bepaalde wet, op één niet-gerespecteerd recht, doet niet anders dan het versterken van het geheel aan wetten en het legitimeren van de autoriteit. Daarom, in plaats van een dialoog op te starten met 'kritische parlementariërs', 'geïnteresseerde journalisten' of 'geschokeerde democraten', lijkt het ons interessanter om de beschuldiging van terrorisme om te keren in de straat: in de aanval tegen de enige terrorist die er is, namelijk de Staat en het Kapitaal (en in zeker mate hun concurrenten) – waarbij we ons richten tot allen die revolteren tegen de omstandigheden die dagelijks opgelegd worden. Elk ander gezeur over terrorisme zouden we beter overlaten aan de lijkenpikkers in toga en de vertegenwoordigers van alle slag en hen de verachting gunnen die ze verdienen.

Hieronder plaatsen we vier teksten in verband met deze kwestie, vooral omdat we denken dat, voorbij de specificiteiten van het 'geval-Tarnac', deze teksten bepaalde kwalijke mechanismes op de korrel nemen die de kop opsteken wanneer de repressie haar hete adem doet voelen.

Geen wapenstilstand voor de 11de november

"Je mag niet vergeten dat het voor hen om een kwestie van leven of dood gaat: als ze de machines niet stilleggen gaan ze verslagen worden, gaat hun hoop verloren gaan; als ze de machines saboteren hebben ze veel kans op succes, maar ze zullen afgekeurd worden door de bourgeoisie en zullen slechtklinkende adjectieven naar hun hoofd gesmeten krijgen. Gezien de belangen die op het spel staan is het begrijpelijk dat ze er met een licht tegenaan gaan en dat de vrees om gehoond te worden door de kapitalisten en hun dienaars hen niet zal doen afzien van de kansen op overwinning die een ingenieur en stoutmoedig initiatief hen biedt."

- Emile Pouget, *Le sabotage*, 1911

Iedereen of toch bijna iedereen kent het verhaal ondertussen wel. Op 8 november rukten geplooid betonijzers die vakkundig geplaatst werden de bekabeling van de SNCF [Franse spoorwegaansluiting, n.v.d.v.] op vier verschillende plaatsen. Deze sabotage veroorzaakte veel hinder. 160 TGV's konden niet meer rijden. Op 11 november werden tijdens erg mediatieke huiszoekingen 10 veronderstelde schuldigen gearresteerd. Na 96 uur ondervraging werden negen van hen in beschuldiging gesteld van "criminele vereniging met terroristische doeleinden". Vijf werden opgesloten,

drie op basis van de aanklacht van "vernielingen in groep". [Eind januari zat er nog één persoon vast, diegene die ervan beschuldigd wordt aan "het hoofd te staan" van de zogenaamde "vereniging".]

De aanwezigheid van journalisten bij de huiszoekingen en de modder die in de dagen daarop in de media gesmeten werd naar de 'anarcho-autonomen' wijst er nogmaals op dat de journalisten een integrerend deel uitmaken van het 'anti-terrorisme'. Ze zijn happig op spektakel, spelen de kaart van de personalisering en de 'pittige details' en zijn efficiënte doorgeefluiken voor de operatie die opgezet werd vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De ervaringen van voorbije strijden werden zeker niet ontkracht: journalisten waren en zijn lijkenpikkers, vijanden in dienst van de macht. Er zijn zeker nog naïevelingen en onnozelaars die geloven dat de media een invloed kunnen hebben op de zogenaamde 'publieke opinie' die per definitie denkbeeldig en dus keerbaar naar believen is, maar de verwarrende redenering die beweert dat je de vijand kan raken door ermee te collaboreren blijft ons verbazen. In de huidige fase van institutionele leugen zien we daarenboven de constructie van de figuur van de 'goeden' en van de 'slechte terroristen'. De enen zijn gedienschte kruideniers, aanhangers van

gemeenschappen op het platteland of aardige studenten die zo op de anderen, op *alle* anderen wegen, op diegenen die niet het gepaste profiel hebben of die, meer algemeen, weigeren om zich in een schapenvacht te hullen wanneer de macht hen dat beveelt. Ver weg van de grote recyclage met verkozenen, interviews en gezeur over het al dan niet bestaan van 'bewijzen', zitten meerdere kameraden al maandenlang in de gevangenis op beschuldiging van lidmaatschap van eenzelfde "anarcho-autonome beweging" en van een poging tot brandstichting tegen een politievoertuig (op basis van DNA-sporen). Anderen (sans-papiers) zitten gevangen omdat ze beschuldigd worden van de brandstichting in het gesloten centrum van Vincennes (op basis van video-beelden). Nog anderen, van Villiers-le-Bel tot 'onschuldigen' die schuldig zijn te proberen overleven buiten de loonarbeid om, vallen dag na dag onder de beschuldiging van "criminele vereniging". A priori staan de enen de anderen niet tegenover de anderen.

Tenzij dat je de categorieën van de macht, die helemaal voor zich bepaalt wie een 'terrorist' is en wie niet, voor eigen rekening neemt. Tenzij je het verschil tussen 'politieke' en 'sociale' gevangenen bekrachtigt. Tenzij je opzettelijk vergeet, zoals alleen al de naam van de meeste steungroepen ('steun aan de 9 van Tarnac') toont, dat anderen reeds vastzitten en er misschien nog anderen zullen vast komen te zitten. Tenzij je bereid bent om in naam van de 'onschuld' van enkelen (en dat terwijl de "bundeling van samenvallende elementen" en de "intieme overtuiging" van de rechter juridische concepten zijn die vaak gebruikt worden, of dat je nu zint of niet) alle 'schuldigen' op te offeren die dagelijks het gelach moeten betalen.

Tenzij je ervan wil profiteren om de macht te helpen in haar poging om *de facto* een demarcatielijn te trekken tussen de 'goeden' en de 'slechten'. Tussen diegenen die zich graag aanbieden bij het kantoor van een krant om er hun leven en soms dat van anderen te vertellen en diegenen die hun mond houden tegenover de micro's. Tussen diegenen die zich inlaten met de beroepsintellectuelen die ingehuurd worden door de Staat en diegenen die elke vorm van specialisering willen breken. Tussen diegenen die tijdens vergaderingen van gedachten wisselen met verkozenen en diegenen die de kantoren van politieke partijen aanvallen. Met andere woorden, tussen diegenen die een dialoog aangaan met de macht en diegenen die definitief *onrecupereerbaar* zijn – al die gekken die blijven proberen om de macht aan te vallen in plaats van haar te reproduceren (met haar categorieën, haar rollen en haar hiërarchieën). Want de macht op die manier reproduceren is niets anders dan haar versterken.

Maar laten we terugkomen op de feiten. Tegen de democratie zijn in naam van een vrije zelforganisatie van individuen en tegen elke vorm van vertegenwoordiging, is dat 'terrorisme'? Sabotage verdedigen net zoals andere strijdinstrumenten zonder enige onderlinge hiërarchie, is dat 'terrorisme'? Zonder bemiddeling vechten voor de totale vernietiging van Staat en Kapitaal, met andere woorden een lichtjes consequente anarchist zijn, is dat 'terrorisme'? Foute bedoelingen hebben, erover praten en erover schrijven, is dat 'terrorisme'? Medeplichtigen vinden in de schoot van de strijd en er affiniteiten smeden, is dat een 'criminele vereniging'? Wel ja dan, driemaal ja, wij eisen, met al haar consequenties, onze passie voor vrijheid op. Diezelfde passie die diegenen aanvuurt die ver weg van de mediatieke sirenes dagelijks strijden tegen de overheersing.

In deze wereld gebaseerd op uitbuiting, verwoesting van de omgeving,

oorlog en ellende, is het zeker niet crimineel om met gekruiste armen te blijven zitten in afwachting dat alles ineens stort of, wat nog cynischer is, de punten te tellen in de hoop dat ieder voor zich, geatomiseerd in een kooi, zich eruit kan redden. Want de democratie, die min of meer autoritaire manier van beheer van het kapitalisme, is niet het minst slechte van alle systemen. Tot op de dag van vandaag heeft de democratie vooral haar mislukking getoond: de wereld die ze overheerst blijft een wereld van onderwerping en ontbering. Het is een systeem dat de illusie geeft te kunnen participeren in het beheer van de ramp, met andere woorden, in je eigen verbrijzeling terwijl het de verdeling van de maatschappij in klassen, waarvan de contradicties geabsorbeerd zouden worden door het permanente overleg, maskeert.

Zo ook voor de Staat die geen neutraal instrument is dat de mankementen van de markt reguleert. De Staat is één van haar handlangers, zoals de massale kapitaalsinjectie om de banken en bedrijven te redden in deze tijden van 'financiële crisis' nogmaals aantoon. En ondertussen verharderen de uitbuitingsomstandigheden en wordt de eindjes aan elkaar knopen alsmaar moeilijker. Ja, wij willen de Staat omverwerpen en niet haar veroveren, want net zoals haar gevangenen, flikken en rechtbanken die er de weerspiegeling van zijn, is de Staat één van de pilaren van deze doodse wereld.

En wat het kapitalisme betreft: voor alles is het een sociale verhouding, zonder hart noch kern en het is aan iedereen om haar te bestrijden in al haar dagelijkse aspecten. In de zogenaamde 'geglobaliseerde' economie die gebaseerd is op permanente beweging, zijn de (al dan niet menselijke) koopwarenstromen van fundamenteel belang geworden. Het is dus erg logisch dat de blokkade in zowat alle strijden van de voorbije jaren opdook. Waar de blokkademethode er niet in slaagt om serieuze slagen toe te brengen aan de vijand, slaagt ze er op z'n minst in om de vereiste bases te leggen voor de opbouw van een krachtsverhouding (van de CPE over de stakingen van de sluiswachters in februari 2008 tot de stakingen bij de SNCF; maar ook in het Duitse spoorwezen in 2007 of in het Italiaanse Val Susa sinds 2005).

Deze antikapitalistische kritiek gebaseerd op de directe actie en die door de gedienschte intellectuelen bestempeld wordt als ijdel,

voorbijgestreefd of crimineel, werd door vele uitgebuiten in hun strijden toegepast omdat ze het kapitalisme direct op hun huid ervaren. De blokkade van de TGV (bijvoorbeeld door de bekabeling neer te halen of door de kabels in brand te steken zoals in november 2007), die verwoestende machine bestemd om de koopwarencirculatie nog meer te versnellen (1), komt dus niet uit de lucht vallen. Het is ook de vrucht van de gemeenschappelijke ervaring van de recente sociale strijden. En dit zonder in rekening te brengen dat sabotage een verspreide praktijk is die sinds altijd haar bestaansreden haalt uit het hart van de uitbuiting zelf – of het nu is om tijd te stelen van de baas of schade te berokkenen aan wat ons dagelijks onderdrukt.

De macht is niet bang voor brave betogingen die omkaderd worden door de vakbonden tijdens de grote dagen van non-actie, maar wel van de verspreiding van diffuse en anonieme daden die zich inschrijven in de permanente sociale oorlog, voorbij elke scheiding. Nu overal de druk verhoogt wordt tegen de dissidenten van de koopwarendemocratie lijkt afzien van je verleden, je ideeën of eenvoudigweg je antagonisme wel de laatste reddingsboei die de macht voorstelt. Deze permanente chantage weigeren wordt dan, voorbij de zorg om niemand te schaden, daarenboven een kwestie van integriteit, één van de zaken die de Staat ons niet kan afpakken.

Wie de daders ook mogen zijn van de sabotages van november, we bevestigen onze solidariteit met *de daad* die ze gesteld hebben. Op dezelfde manier is het tegenover de repressie die beweert een 'onzichtbare cel' te hebben ontmanteld zeker niet steun (sowieso van buitenaf en verplicht te volgens wat ze al dan niet zijn) die ons nauw aan het hart ligt, maar wel een solidariteit *tegen de Staat* en haar waakhonden. Een solidariteit die, net zoals de revolutie, niet exclusief kan zijn maar zich richt tot allen die strijden op de weg naar de vrijheid. Als de onschuldige onze solidariteit verdient, dan verdient de schuldige die nog meer!

Anarchisten ondanks alles

[Vertaald uit Cette Semaine, n°97, winter 2008]

(1) Ook nucleair afval en gevangenen (zoals het honderdtal sans-papiers die op een TGV van Parijs naar Nîmes gezet werden na de brandstichting in Vincennes) maken deel uit van deze 'stromen'...

OP HET SLECHTE PAD...

Sinds januari 2008 heeft de Franse regering de oorlog verklaard aan de zogenaamde 'anarcho-autonomen', het is te zeggen aan een nogal onduidelijke 'criminele vereniging' (tot en met de naam die ze eraan gegeven hebben) die zich zou wijden aan 'terroristische' acties. Van het begin van de repressieve golf tot in de zomer werden meerdere kameraden opgesloten en beschuldigd van verschillende delicten: van "bezit en transport van explosief materiaal" tot "poging tot brandstichting" tegen een politievoertuig aan het commissariaat in een volks arrondissement van Parijs, van betogingen tegen de asielcentra tot bezit van een origineel bouwplan van een jeugdgevangenis. Momenteel zitten er nog twee kameraden – Juan en Damien – opgesloten, drie anderen – Ivan, Farid en Isa – staan onder juridische controle. Een andere, Bruno, is op de vlucht nadat hij zich onttrokken heeft aan de juridische controle.

Op 8 november laatstleden vond een sabotage plaats op de TGV-lijnen: meerdere afgerukte kabels blokkeerden 160 treinen waardoor een aanzienlijke chaos gecreëerd werd op het hele Franse net. Drie dagen later begon een grote operatie om de veronderstelde schuldigen te arresteren die – volgens de minister van Binnenlandse Zaken – ook deel zouden uitmaken van de 'vereniging' van 'anarcho-autonomen'. Er werden tien mensen gearresteerd, negen worden in beschuldiging gesteld en vijf (waaronder de veronderstelde 'chef') worden opgesloten. Vanaf dit moment barst een smerige scheiding los tussen de goeden en de slechten, tussen de onschuldigen en de schuldigen, tussen diegenen die solidariteit verdienen en diegenen die het niet verdienen.

Terwijl de eerste gearresteerden van januari weigeren met de pers te praten, hun vingerafdrukken of DNA te geven, stellen de gearresteerden van november, de zogenaamde "9 van Tarnac" (waar de steun van een groot deel van de comités die ondertussen opgericht werden exclusief naar uitgaat) zichzelf voor of aanvaarden dat ze voorgesteld worden als brave jongeren die zich bezig houden met werken en denken: filosofen, ontwikkelde geesten, boeren en handelaars die de kruidenierszaak van het dorp dat ze uitgekozen hadden om op communautaire manier te gaan leven (Tarnac) heropend hebben. De inwoners van het dorp, de vrienden en familie hebben hun verdediging opgenomen, maar ook illustere vertegenwoordigers van de universitaire wereld en vertegenwoordigers van de institutionele (Franse, maar niet allen) cultuur. Zelfs diegenen die weigeren om die laatsten te catalogeren als vijanden zouden op z'n minst moeten nadenken over de rol van steun aan de overheersing die ze spelen in de maatschappij en begrijpen dat die mensen betaald worden door de vijand die men beweert te bestrijden: de Staat.

Alsof dat nog niet volstond, stellen een groot deel van de "9 van Tarnac" zich tentoon in de media, geven interviews, discussiëren met politici: de weg die ze gekozen hebben af te leggen in de kritiek van het bestaande is de juiste. We hebben geen reden om erover te twijfelen. Daarentegen, dat spreekt voor zich, verschijnt duidelijk, ook in de ogen van de repressie, dat het de anderen zijn die op het slechte pad zijn.

Het is vooral aan deze 'anderen' dat we onze meest levende nabijheid willen uiten en aan wie we al onze solidariteit zenden. Aan deze rebellen die we alleen maar kunnen aanvoelen als kameraden, omdat het op dit slechte pad is dat ook wij ons bevinden. En zelfs al hebben we nog niet de gelegenheid gehad om er elkaar te ontmoeten, we weten dat we in dezelfde richting gaan. En ook naar hetzelfde doel.

Anarchisten uit Salento

Vrijdag 27 februari om 21u, benefietmaaltijd voor de kameraden die in Frankrijk aangepakt worden door de repressie in het Anarchistische Lokaal (via Massaglia, 62/B, Lecce). Internationale solidariteit met diegenen die strijden!

Open brief aan de Franse kameraden

over de arrestaties in Tarnac en niet alleen

WE WETEN HOE PIJNLIJK het is om gescheiden te worden van je eigen kameraden en we hebben geen recepten of lessen te geven over de manier waarop je hen zo snel mogelijk uit de gevangenis kan halen (hen *allen* eruit doen halen en elke scheiding tussen 'onschuldigen' en 'schuldigen' te laten vallen). De snelle opmerkingen die volgen zijn de vrucht van enkele bedenkingen vanuit de verschillende repressieve ervaringen in Italië – in de hoop dat ze de Franse kameraden van dienst kunnen zijn.

De arrestaties in Tarnac zijn een ernstig feit en niet alleen als aanval tegen *allen* die reeds in kritiek en praktijk strijden tegen de Staat en het kapitaal, maar ook als intimidatiepoging tegen alle *potentiële medeplichtigen* in een meer diffuse sociale oorlog. In feite wil de repressie, voorbij de specifieke daden, de 'slechte bedoelingen' raken. Ze speelt zo een fundamenteel pedagogische rol die erop gericht is om de neiging tot revolte van éénieder uit te hollen. De uitvinding van 'terroristische cellen' of 'mouvances' met eender welke identiteit dient om elke insurrectionele hypothese te isoleren uit het geheel van bestaande praktijken van conflictualiteit waarbij tegelijkertijd elke revolte van zichzelf en van haar eigen potentialiteiten gescheiden wordt. De pedagogie van de repressie is altijd een pedagogie van de angst.

De poging om de botsingen in de strijd, de anonieme sabotageacties, de theoretische teksten, de solidaire verhoudingen om te vormen tot een 'terroristische vereniging' met een veelvoud aan cellen, chefs en volgers is jammer genoeg een film die we al vele malen gezien hebben in Italië. Het probleem van de Staat is overduidelijk: om te proberen bepaalde subversieve praktijken en de 'bewegingen' die die praktijken openlijk verdedigen te liquideren, zijn beschuldigingen voor specifieke delicten niet genoeg. Ze moeten dan 'associatieve delicten' uitvinden om jaren en jaren gevangenisstraf uit te delen zonder te hoeven teruggrijpen naar die archaïsche formaliteit die bewijs genoemd wordt. Velen onder ons hebben zo processes, jaren van voorhechtenis en soms ook zware veroordelingen ondergaan. Zelfs als de Staat er vaak niet in slaagt om haar eigen onderzoeken tot op het einde staande te houden, stelt ze zichzelf tegelijkertijd parallelle doelen: de verhoudingen breken, de draad van de subversieve activiteit onderbreken, de antwoordcapaciteit van kameraden testen, etc.

In Frankrijk dateren de sabotageacties en de confrontaties met de politie zeker niet van gisteren. Volgens ons is de Staat de laatste jaren bang geworden van het opkomen van een mogelijke medeplichtigheid – in woord en daad – tussen de verschillende vormen van sociale revolte en eveneens de verfijning en verspreiding van een discours die publiekelijk de praktijken van een mogelijke insurrectie opeisen. Uiteraard heeft de Staat geen schrik van het revolutionaire discours zolang dat zich beperkt tot te genie-

ten van een abstracte woordvrijheid en uiteindelijk ook niet van een bepaalde aanval: de Staat is bang voor de onvoorspelbaarheid van de diffuse aanval en de wederzijdse versterking van woorden en daden. Wat gedurende lange tijd een positie was die verdedigd werd door maar weinig individuen begint te lijken op een 'moeras' (om de efficiënte uitdrukking te hernemen die gebruikt werd door de 'anti-terroristische' eenheid van de Italiaanse carabinieri een twaalf-tal jaar geleden) dat moeilijk te identificeren en regeren valt. De Staat wil dit moeras droogleggen om er de chefs, de 'organisaties', de veronderstelde 'mouvances' met al evenveel letterwoorden, woordvoerders etc. uit te halen.

Hoewel de raad die Victor Serge gaf aan revolutionairen die gegijzeld worden door de vijand nog steeds geldig is ("alles ontkennen, zelfs de evidentie"), is het nodig om de repressie weten *te lezen* om ons perspectief opnieuw te lanceren en te versterken. We weten allen dat links (en haar linkerzijde) altijd de historische vijand geweest is van elke insurrectionele strijd: partijen en vakbonden, recupererders, bemiddelaars, intellectuele raadgevers van de moderne Prinsen, gewiekste bondgenoten van de repressie, begaafd om te verdelen in 'de goeden' en 'de slechten'. In bepaalde omstandigheden en tegenover een 'onrechtvaardig Gerecht' kunnen ze zelfs zover gaan dat ze de kameraden die ze altijd aangevallen hebben beginnen verdedigen. Toelaten dat deze kringen nog maar de minste kracht herwinnen vanuit onze gevangenen is een vergissing die niet zonder gevolgen blijft.

Dat er niet alleen kameraden zijn die zich verzetten tegen de smegigheden van het 'anti-terrorisme' maar dat een breder milieu dat ook doet heeft positieve aspecten (het is de weerspiegeling van de angstige vaststelling dat de terreur van de Staat ons elke dag meer verplettert). Maar ons perspectief gaat alleen maar vooruit in duidelijkheid met andere uitgebuiten en rebellen, het is te zeggen, in een vastberaden vijandigheid tegenover links en haar media. Met andere woorden: de manier om te reageren op de repressie maakt ook deel uit van deze sociale oorlog die geen staking van de vijandelijkheden duldt. Door bepaalde posities niet op zich te nemen en te verdedigen, laat je terrein over aan de vijand. De democratische solidariteit en de plaats in de kranten worden nooit gratis aangeboden: vandaag

dienen ze niet alleen links dat zich voor de ogen van allen die met betrokken dolken tegenover de werkelijkheid staan ("Zie je wel? Eigenlijk zijn we wel akkoord...") kan rehabiliteren, maar ze dienen ook om elke positie van radicale breuk met het heden te neutraliseren (sommige jeugdzonden kunnen vergeven worden...)

Tegenover gelijkaardige (of nog zwaardere) onderzoeken was het antwoord dat vele kameraden in Italië gegeven hebben erg eenvoudig: "Wij weten niet wie de zaken waar jullie ons van beschuldigen

gedaan heeft, mijne heren; we weten wel dat we hen openlijk verdedigen en dat jullie onderzoeken de vuren van deze sociale revolte die niet gewacht hebben op onze teksten om zich te verspreiden niet zullen doven.” Zo’n antwoord – verbonden met de praktijken die eruit voortvloeien – heeft ons toegelaten om uit de gevangenis te komen door de draad van onze activiteit weer op te pakken. Zo’n antwoord zal zeker niet makkelijk bondgenoten vinden bij de media en de democratische intellectuelen; en vooral zal zo’n antwoord hen niet toelaten *in onze naam* te praten. Sommige *duidelijke woorden* vinden altijd oren die bereid zijn om eraan te luisteren. Opgesloten breken de woorden soms de ketens, komende uit de meest mysterieuze en gemeenschappelijke delen van de ervaring en van het hart. De kracht die voortkomt uit het feit om zich in te laten met *hun* spel en met *hun* discours, met de pretentie om het uit te buiten of het te *detourneren* naar eigen doelen, is een illusie. We hebben zelfs de betekenis van woorden niet gemeenschappelijk met onze vijanden – en al evenmin de betekenis van geluk, tijd, mogelijkheid, mislukking of succes.

Er zijn ruptuurposities die nuttig gebleken zijn, ook op juridisch terrein, net zoals er kameraden zijn die een jaar in de gevangenis gezeten hebben voor enkele graffiti’s op de muren: er bestaat geen exacte wetenschap voor deze dingen. De spanning naar coherentie tussen de middelen en de doelen stelt het probleem van de efficiëntie *in andere termen*, het is te zeggen, in verhouding tot het leven waarvoor we vechten. “Als er onschuldigen zijn die onze solidariteit verdienen, dan zijn er schuldigen die het nog meer verdienen,” zei Renzo Novatore. De solidaire kameraden hebben in deze woorden vaak een meer gunstig terrein gevonden om te handelen, om door te gaan daar waar sommigen tijdelijk opgehouden werden en om nieuwe medeplichtigen te ontdekken...

We hebben alleszins één zekerheid: de insurrectie die komt leest de *Libé* niet.

Enkele Italiaanse anarchisten
februari 2009

Open brief aan ‘enkele Italiaanse anarchisten’

Antwoord op de ‘open brief aan de Franse kameraden’

Na de ‘Open brief aan de Franse kameraden’ die verschenen is op verschillende sites (waaronder Indymedia) op 27 februari 2009 en die ondertekend is door ‘Enkele Italiaanse anarchisten’, willen we hiermee het debat verderzetten.

WE HEBBEN NET de brief gelezen die jullie aan ons en aan alle Franse kameraden gericht hebben. We hebben de brief met plezier gelezen en er meerdere punten in teruggevonden waarin we ons herkennen. We hebben de brief ook aandachtig gelezen omdat die afkomstig is van diegenen die jammer genoeg de confrontatie met de repressie voor ons en veel meer dan ons hebben moeten aangaan. Maar laten we het klaarduidelijk stellen, de brief gaf ons ook een bittere nasmaak en veroorzaakte een zekere gêne.

We hebben zin om jullie te vragen: met wie praten jullie? Waarover zijn jullie aan het praten? Aangezien jullie brief gericht is aan de Franse kameraden en precieze kritieken uitwerkt tegen de ‘innocentistische’ zwenking die de mobilisatie voor de gearresteerden van Tarnac genomen heeft, zouden we niet willen dat men in Italië denkt dat de ‘Franse kameraden’ allemaal bezig zijn met het inzamelen van ondertekeningen in aanwezigheid van opdringerige linkse intellectuelen om aan de bevoegde autoriteiten al evenveel bewijzen van goed gedrag en zeden over te maken.

Hoewel het juist is dat bepaalde kameraden beslist hebben om wat, naar onze en jullie mening, een strijd tegen de repressie had moeten zijn omgevormd hebben tot een strijd ter verdediging van bepaalde gearresteerden, is het evenzeer juist dat dit hun keuze was en dat die niet gedeeld wordt door het geheel van de Franse beweging.

In Frankrijk heeft de repressie jammer genoeg reeds andere kameraden geraakt. De repressie is dus niet begonnen op 11 november laatstleden. Gelukkig zijn de sabotages na deze datum blijven doorgaan; ze werden niet gestopt. Tarnac is niet het centrum van Frankrijk, niet voor de Staat en nog minder voor de insurrectie. Dit is slechts één episode die het risico loopt alsmaar meer pathetische aspecten aan te nemen.

Zoals jullie terecht doen opmerken, zijn de ‘slechte bedoelingen’ het echte doelwit van de repressie. Terwijl ze er niet in slaagt om de aanvallen te voorkomen, probeert ze de verspreiding van een discours tegen te gaan die openlijk de noodzaak en mogelijkheid van een insurrectie opeisen (discours die gevoed worden door de actie en vice versa, in een voortdurend spel van communicerende vaten).

Wat erg is aan de arrestaties van Tarnac is niet zozeer het gedrag van de Staat die omwille van redenen die jullie duidelijk uiteengezet hebben, in onze middens toeslaat. Uiteindelijk doen de rechters en flikken niets anders dan hun smerig werk. Wat erg is, is dat daartegenover men publiek afstand neemt van deze 'slechte bedoelingen' en deze discours, dat ze gebanaliseerd worden tot simpele 'passie voor geschiedenis' van een 'kruidenier'. Of nog dat men tot op het einde toe aanvaardt de rol te spelen van de 'brave jongens' (met een opgepoetst blazoen en met de vereiste referenties, maar eveneens bereid om in dialoog te gaan met journalisten en politiciers – uiteindelijk is hun plaats dus niet in de cel) die niet verward mogen worden met de 'stoute kinderen' (die geen patroonheilige hebben, die stil blijven tegenover hun vijand – die dus uiteindelijk verdienen om te rotten in de gevangenis). Jullie mogen er zeker van zijn dat dit ons veel slechter afgegaan is dan de tijdelijke fysieke scheiding van bepaalde kameraden.

Vele Italiaanse anarchisten staan bekend voor hun onverzettelijkheid. We waren dan ook verbaasd en een beetje aangedaan door de voorkomendheid en de voorzichtigheid waarmee jullie je opmerkingen uiteenzetten (zijn de Alpen echt zo hoog dat jullie je zo afschermen om een verwijt te richten in Frankrijk aan wat jullie in Italië minachten?). Jullie komen er zelfs toe om ons welwillend op te doen letten voor 'vergissingen'. Welke vergissingen? Excuseer, wij zijn een beetje bang dat jullie je vergissen: er is helemaal geen vergissing in de mobilisatie voor de gearresteerden van Tarnac. De mobilisatie heeft net haar kamp gekozen.

Vanuit deze invalshoek is jullie uitnodiging, die samenhangt met het citaat van Victor Serge, om de repressie te 'weten lezen' een authentieke lapsus. Het is omdat ze Victor Serge goed gelezen hebben (Victor Serge, die aangeklaagd werd in het proces tegen de illegalisten die gekend stonden onder de naam van de bende van Bonnot, verdedigde zich door zich te definiëren als een intellectueel die niets te maken had met vulgaire criminelen) dat sommige Franse kameraden de weg van de verdediging *ad personam* ingeslagen zijn. Ze hebben slechts het wijdverspreide idee in praktijk gebracht dat zegt dat men zich moet organiseren vertrekkende vanuit situaties, dat men in elke situatie allianties kan sluiten, dat men in de oorlog tegen de Staat geen morele scrupules moet hebben of zich moet beladen met een ethiek en dat er alleen maar toe te passen strategieën zijn. Goed is wat de kameraden uit de gevangenis brengt, slecht is wat hen er doet blijven. Punt uit.

Waar de ethiek de totaliteit van het menselijke bestaan omvat, ageert de politiek op bepaalde van haar singuliere fragmenten. Het opportunisme is één van haar constanten omdat ze intervenieert naargelang de omstandigheden. Wanneer die gunstig zijn, kan je best wel coherent zijn. Maar wanneer ze ongunstig zijn... Dat is waarom het opportunisme zich vooral toont in situaties van crisis of urgentie. De kameraad die een staatsambtenaar (bijvoorbeeld een ex-minister) ontmoet, gedreven door de urgentie van een juridische procedure (hij moet uit de gevangenis raken), verschilt niet zoveel van een kameraad die een staatsambtenaar (bijvoorbeeld een burgemeester) ontmoet, gedreven door de urgentie van een sociale strijd (de milieu-verwoesting moet gestopt worden); en allebei zijn de zonen van een kameraad die een staatsambtenaar (bijvoorbeeld een minister van Justitie) geworden is, gedreven door de urgentie van de oorlog (de revolutie moet gevoerd worden). In deze drie gevallen doet men het

tegenovergestelde van wat men zegt door zich te beroepen op goede redenen (O zo praktisch! O zo concreet!) en op de beste bedoelingen ter wereld. De urgentie breekt de normale gang van zaken, werpt elk referentiepunt omver, schort de ethiek op en zwiert de deur wijdopen voor het zich-in-alle-bochten-wringen van de politiek.

Dat alles is evident, het is bijna banaal, maar alleen voor diegenen die denken dat de ideeën en waarden geen integraal deel uitmaken van het menselijke wezen en buiten hem liggen, als waren het zuivere instrumenten die je kan gebruiken naargelang de gelegenheden. Als je daarentegen denkt dat de omstandigheden waarmee de werkelijkheid ons confronteert ook verschillend en contradictoir kunnen zijn, maar dat onze gedachten, onze dromen en onze verlangens uniek zijn, dan wordt het moeilijk om te ontkennen dat het juist op momenten van crisis of urgentie is dat je jezelf moet proberen blijven. Een altijd open spel, vol van onverwachtheden en obstakels, waarin het jammer genoeg makkelijk is om te struikelen en te vallen. En in dat geval, wat doe je dan? Sta je recht om te proberen te leren van je foute stappen of begin je te kruipen terwijl je opschept over je tactische behendigheid? Uiteindelijk is de insurrectie als zodanig niets anders dan een uitzonderingssituatie. Het heeft geen enkele zin om je te gedragen als een ridder van de Idee buiten de breukmomenten om als je, eens ze plaatsvinden, je onverhoeds beseft slechts handelsvertegenwoordigers van het Fatsoen te zijn. Het zou zoiets zijn als met getrokken dolken tegenover de werkelijkheid staan om vervolgens een haak [verwijzing naar de betonijzers die gebruikt werden bij de sabotage van de TGV-lijn, nvdv.] op te spelden om relaties te borderen met haar verdedigers en haar valse critici. Uiteindelijk: ofwel denk je dat de doelen en de middelen een alles vormen (dit is de ethische interpretatie van de strijd) ofwel denk je dat de doelen en de middelen gescheiden zijn (dit is de politieke interpretatie van de strijd). Laten we middenste sporen, zoals diegenen die middelen zonder doel voorstellen, overlaten aan de filosofische fopperijen.

Het staat ieder uiteraard vrij om de manier te kiezen waarop hij eruit wil geraken (zonder daarom te beweren dat hij respect verdient, noch dat de vriendschap onveranderd blijft). Ondanks alles denken wij dat het meer dan ooit nodig is om dit bewust geaccepteerde politieke opportunisme – dat aanwezig is in Frankrijk, maar zeker ook in Italië en in de rest van de wereld. Misschien zou dat opportunisme in staat zijn om de poorten van de gevangenschappen sneller te openen of de aandacht te trekken van vele flinke mensen, maar het zal ons alleen maar de schaduw van de kameraden die we konden appreciëren teruggeven. Tegen dit opportunisme, liever de iconoclastische furie van een Renzo Novatore dan de uitgekiende raadgevingen van de berouwvolle individualistische anarchist Victor Serge.

Schepsels uit het moeras

februari 2009

Op 30 januari 2009 vond in de rechtbank van Benevento (Italië) de eerste zitting plaats van het proces tegen vijf anarchisten voor smaad aan de Strijdkrachten. De delicten waarvan de vijf kameraden beschuldigd worden gaan over een antimilitaristisch initiatief dat plaatsvond op 4 november 2006 (Dag van de Strijdkrachten). Na de gebeurtenissen in Nassirya [waarbij meerdere Italiaanse carabinieri om het leven kwamen] werden er toen spandoeken tegen de oorlog en het militarisme uitgehangen terwijl er pamfletten uitgedeeld werden die uitlegden waarom de straat symbolisch hernoemd werd in herinnering aan Augusto Masetti, een anarchist en deserteur.

Buiten enkele zinnen uit het pamflet – dat je hiernaast terugvindt – die beschouwd worden als smaad, wordt de anarchisten ook het aanplakken van enkele overduidelijke antimilitaristische posters aangewreven “waarop militairen staan met slogans van het type ‘liever naakt dan in uniform’”. Natuurlijk gaat het proces niet over één of andere smadelijke zin, maar over het idee op zich dat er individuen en collectieven bestaan die niet wachten op toestemming van de wet of van de Staat (of haar apparaten) om te handelen maar de vrijheid – in dit geval op zich te uiten en te betogen – nemen wanneer, waar en hoe ze dat willen.

Lang leve Masetti, weg met het leger!

Het is geweten dat de officiële geschiedenis geschreven wordt door de bazen; het mag dan ook niet verbazen dat ze op de dag van het einde van de Eerste Wereldoorlog er nogmaals van profiteren om hun militaristische en patriottenpropaganda waarop hun macht deels gebaseerd is voor een zoveelste keer te verspreiden. Ze verkopen het als een overwinning van de democratie en het resultaat van de beweging van het Risorgimento [éénmaking van de Italiaanse Staat] en gommen de vele insubordinaties van militairen weg die tijdens dat conflict weigerden om broeders af te maken die een andere taal praatten maar net als zichzelf het geweld en de uitbuiting van de Staten moesten ondergaan. In die tijd vertrouwde Italië, net zoals alle andere Staten, nog op het gebruik van het patriottische ideaal om de bevolking te mobiliseren en te militariseren in aanloop naar de oorlog. Ze ontrok jongeren weinig ouder dan achttien jaar weg aan de steden en aan het platteland om hen naar de slachting te sturen, om hen te doen vechten voor de verdediging van de belangen en privileges van de rijken, om hen te doen schieten op diegenen die ingingen tegen de zogenaamde openbare orde.

Aan dit bloedige conflict waarover ‘de hoge heren’ zo opscheppen en het leven kostte aan 8,5 miljoen mensen in naam van de Staat en het Kapitaal kwam een einde, maar daarmee werd er geen punt gezegd achter de idee van oorlog. Vandaag zijn de wapens veranderd, is het tijdperk veranderd, zijn de gezichten van de bazen die nog steeds uitnodigen om te vechten, nu met het excuus van ‘vredesmissies’, veranderd, maar de oorlog bestaat nog steeds. Het is een oorlog die gevoerd op het interne front tegen diegene die niet aanvaard dat er iemand is die vanuit zijn machtspositie kan beslissen over het leven van zovele anderen; tegen diegene die zich niet wil onderwerpen aan de regels van het ‘produceer-consumeer-crepeer’; tegen diegene die denkt dat het mogelijk is om te leven zonder bazen die je dagelijks de vrucht van je arbeid afnemen. Het is een oorlog die gevoerd wordt op het externe front om de wereld onder elkaar te verdelen; om de zones waar veel grondstoffen te vinden zijn om zaken te doen te bezetten; om goedkope arbeidskrachten te onderwerpen die zo veel kunnen produceren voor geen geld.

Daarenboven hebben de bazen begrepen dat om serieuze zaken te kunnen doen het ook nodig is om deze business serieus te verdedigen. Bijgevolg is de dienstplicht opgeheven, maar louter omdat de Staten nood hadden aan professionele strijdkrachten, aan professionelen moordenaars. Ze gaan door met hun patriotische propaganda, maar aangezien er weinig mensen zijn die voor zo’n dom ideaal als het vaderland en de natie bereid zijn om hun leven op het spel te zetten [die tendens is ondertussen wel terug sterk aan het opkomen, nvdv.], hebben ze beslist om de beesten die bereid zijn tot de slachtpartij wat ‘aan te moedigen’ door hen de mogelijkheid te bieden om iets meer te verdienen dan een simpele beambte. En zo krijg je een exodus van honderden jongeren, vooral vanuit het zuiden [van Italië, nvdv.], die vertrekken naar het front om terug thuis te komen in een doodskist bedekt met een vlag. Ze doen het vooral om te ontsnappen aan de werkloosheid, aan de onwetendheid en de ellende waartoe Staat en Kapitaal hen dwingen.

Juist omdat we tegen alle legers zijn, tegen het legaal geweld van de Staten, tegen het autoritarisme en de hiërarchie, hebben we beslist om vandaag de gedenkplaat te vervangen die in onze stad geplaatst werd voor de Italiaanse huurlingen die het leven lieten in Nassirya tijdens de laatste van imperialistische oorlogen, een oorlog die in dit geval gericht was op het veroveren van wat petroleumbronnen en vermomd werd als humanitaire oorlog. We hebben de gedenkplaat vervangen door een herinnering aan Augusto Masetti, metselaar, anarchist die op 30 oktober 1911 in de kazerne Cialdini van Bologna verplicht werd om te vertrekken naar de oorlog in Libië en zijn mededienstplichtingen wilde aansporen om te rebelleren en op de gevallen kameraden in Afrika te wreken. Masetti is voor ons één van de meest duidelijke voorbeelden van desertie, van een soldaat die nee zegt aan de oorlog!

TEGEN HET VADERLAND, TEGEN DE STAAT, WEG MET HET LEGER, LANG LEVE DE ANARCHIE !

[Wanneer in 1914 Italië meestapt in de Eerste Wereldoorlog, breekt de ‘Rode Week’ uit. In vele steden worden kazernes, kerken, instellingen,... aangevallen door woedende massa’s die ook specifiek de vrijlating eisen van deserteurs zoals Masetti. Op sommige plaatsen neemt de Rode Week de vormen aan van een regelrechte insurrectie. In Alfonsine bijvoorbeeld wordt de prefectuur platgebrand en het treinstation verwoest om de communicatie- en transportlijnen te onderbreken. Hiernaast een foto van de Circolo Monarchico di Alfonsine na een aanval. Er wordt “Viva Masetti, abasso il esercito” [lang leve Masetti, weg met het leger] op de muur geschilderd.]

Hieronder publiceren we eerst een brief van de anarchist Francesco Gioia die momenteel opgesloten zit in de gevangenis van Sulmona op beschuldiging van een overval op een postkantoor. Hij heeft het over zijn deelname aan de mobilisatie rondom de levenslange bestraffing, het 'ergastolo' en over andere mogelijkheden om te strijden dan de methode van de hongerstaking.

De tekst 'gevangenis: limieten en perspectieven van een strijd' werd geschreven als kritische bijdrage aan de strijd voor de afschaffing van de levenslange bestraffing in Italië. Vanaf december

2008 gingen honderden gevangenen afwisselend in hongerstaking in verschillende Italiaanse gevangenissen. Buiten de muren vonden solidariteitsinitiatieven plaats in verschillende steden en aan verschillende gevangenissen. In Ferrara werden op 8 februari in solidariteit containers in brand gestoken aan de gevangenis.

De reformistische verenigingen roepen nu op tot stopzetting van de mobilisatie en tot een conventie in maart 2009 in de gevangenis van Rebibbia (Rome) met beleidsverantwoordelijken en ander krapuul om het eens definitief te hebben over het *ergastolo*...

Brief van Francesco Gioia

Lieve kameraden,

Naar aanleiding van de afwisselende hongerstaking tegen het ergastolo zal ik drie dagen in hongerstaking gaan in solidariteit met de ergastolani in strijd. Uiteraard ben ik als anarchist voor de vernietiging van de gevangenis en van de Staat, ik wil helemaal geen hervorming die de tralies die iedereen omringt wil opblinken. Tegelijkertijd denk ik wil dat het nuttig zou zijn om onze bijdrage te leveren aan diegenen die kiest om te strijden en het hoofd niet te buigen. Ik hoop dat ze in de toekomst kiezen voor andere protestvormen en niet voor de hongerstaking die ik beschouw als een vorm van zelfverminking die we alleen maar zouden moeten gebruiken wanneer we werkelijk geen andere mogelijkheden meer hebben. Als we bijvoorbeeld 24 uur op 24 opgesloten zitten in een witte en geluidsdichte cel...voor de rest kunnen we vele andere dingen doen. Buiten het feit dat de gevangenis een controle-instrument is, is het ook een grote commerciële onderneming en zoals alle ondernemingen is hetgeen wat haar het meest interesseert de eigen winsten. Het lijkt me dus meer zinvol om bijvoorbeeld een maand van strijd te lanceren waarin de gevangenen die werken staken (waardoor ze beroep zullen moeten doen op externe arbeidskrachten), we al ons geld van de gevangenisrekening halen (dat veroorzaakt een hele zooi en zo halen ze geen rente met ons geld), we niets kopen (waardoor ze een hoop geld en de contracten met de leveranciers verliezen), we eten alleen wat de administratie geeft en wat we krijgen bij bezoek en wat ons opgestuurd wordt. We blijven deelnemen aan de sport, school, cursussen om elke gelegenheid te baat te nemen om ons protest bekend te maken. We kunnen allen blijven staan wanneer we moeten terugkeren naar de cellen. We kunnen duizenden kleine dingen doen die echter voor onze vijand grote beheersproblemen geven. Buiten kunnen de kameraden, zoals ze al doen, hun bijdrage leveren met bijeenkomsten, protestbrieven en telefoons naar de verschillende penitentiaire instellingen, gevangenissen en bedrijven die te maken hebben met de gevangenis. Tegelijkertijd kan deze strijd een stimulus zijn voor vele waardevolle kameraden om over te gaan tot directe actie, de enig mogelijke weg om coherent te blijven met ons anarchistisch ideaal en de enige manier om het te verwezenlijken.

Laten we ons wapenen met moed en leve de anarchie!
Solidariteit met de ergastolani in strijd!

Francesco Gioia

Vanuit de gevangenis van Sulmona

[Vertaalde affiche die in verschillende Italiaanse steden geplakt werd]

Gevangenis: limieten en perspectieven van een strijd

“De conditie van overtreding sluit de schuld niet uit, en dit is objectief gezien erg, maar ik ken geen menselijke rechtbank aan wie ik de maatstaf kan delegeren.”

- Primo Levi, 1896

Er is een jaar voorbijgegaan sinds honderden gevangenen in heel Italië in hongerstaking gingen om aan de regering de afschaffing van het ergastolo te vragen. Dagen, weken zonder voedsel en in vreselijke omstandigheden, werden verdragen in naam van de mogelijkheid om nog een hoop te hebben, voor de waardigheid van elkeen. Toen, net zoals altijd, heeft de regering gelogen: ze beloofde zich te verdiepen in de eisen van de gevangenen en de hongerstaking werd stopgezet.

In december van dit jaar werd in verschillende gevangenis van Italië afwisselend opnieuw gehongerstaakt. Nog een keer verdragen vele mensen de honger om de afschaffing van het ergastolo te vragen. En toch, we weten het maar al te goed, hebben de politiek en de burgerlijke maatschappij het vrolijk aan hun laars gelapt.

Laten we elkaar begrijpen, we willen hier niet ‘defaitisme’ doen maar iedereen kan zien wat de houding van de Italiaanse Staat tegenover de gevangenis is. Daarenboven is de totalitaire wending waarin de Landen van bijna de hele Planeet ‘vervallen’ zijn, overduidelijk geworden.

Welnu, ondanks het feit dat er aan de horizon alleen maar donkere wolken hangen, hebben de gevangenen beslist om te strijden ten midden van duizenden problemen en tegenstellingen. En dit is niet een zaak van hen alleen maar een kwestie die allen aangaat, en velen van nabij.

1. Een kwestie van iedereen omdat we tegenwoordig allemaal potentieel opsluitbaar zijn. De sociale en economische omstandigheden waartoe de bazen en politiciers ons verplichten laat niemand meer door de mazen van de repressie glippen. Het volstaat niet meer – om duidelijk te zijn – de eerlijke moralist uit te hangen om zich te onttrekken aan het oordeel van de Staat: miljoenen mensen raken berooid en het klassenverschil wordt alomteerger geaccentueerd, de contradicties van het kapitalisme geven niemand korting. Als je ‘delinqueert’ om te kunnen eten, voor een betere toekomst, uit keuze, om te protesteren verandert weinig: de poorten van de gevangenis zijn aan het opengaan voor alle armen.

2. In een maatschappij waar de armen allemaal potentieel opsluitbaar zijn, kiest paradoxaal genoeg een striemende meerderheid van hen om beroep te doen op de regering en meer politie, meer controle, vastgelegde strafmaten en een hard gevangenisregime te vragen. Parafraze van een gezegde: “een volk dat bereid is om af te zien van de eigen vrijheid in ruil voor wat meer veiligheid verdient het eerste niet en bekomt het tweede niet.”

Tragisch genoeg vinden de strijden van gevangenen tegenover zich een enorme plak van een verwarde en verschrikte maatschappij (door de reële ellende en het geweld en door de propaganda van de Staat) die geen zin heeft om naar hen te luisteren. Eens te meer worden de bases van het fascisme en de ver-

ruwing van de mensen en de maatschappij gelegd door een bange en angstvallige consensus.

3. Een mens opsluiten in een kooi is een daad van folter, hem een heel leven lang opsluiten is de ultieme straf die de beul van de machtigen een menselijk wezen kan aandoen. Los van de mogelijkheden, limieten en tegenstellingen van een strijd die zich specifiek richt tegen het ergastolo, is de strijd die aan de gang is een gevecht tegen de folter.

In die zin wordt die gesteund, omdat elke oorlog die gevoerd wordt tegen zo’n schande het waard is om gevoerd te worden.

4. Deze maatschappij kan zich zonder twijfel niet staande houden zonder de gevangenis, daarom dat we spreken over de vernietiging van de gevangenis. Want deze maatschappij kan niet overleven zonder de mensen te folteren en een maatschappij van zulke makkelijk verdient niet anders dan met al haar schande overboord gegooid te worden.

5. Er is een verschil tussen de afschaffing van het ergastolo en de strijd tegen de gevangenis: de eerste wil een vorm van bestraffing elimineren om er andere vormen voor in de plaats te stellen, de tweede wil de bestraffing op zich elimineren. Zowel in de gevangenis als buiten, in de sociale gevangenis, moet in de mate van het mogelijke geprobeerd worden de verdelingen, de categorieën en de rollen zoals de levenslange bestraffing te overstijgen.

De strijd verbreden door uit het omheinde terrein dat specifieke eisen stelt voor één categorie (de ergastolani in dit geval) te stappen kan een eerste stap zijn om de folter in haar geheel ter discussie te stellen en daarmee de hele decadente sociale structuur.

6. De hongerstaking en de zelfverminking in het algemeen kunnen strijdinstrumenten zijn die opgelegd worden door de onmogelijkheid van andere keuzes en als laatste middel. We willen hier geen bedenkingen maken over het waarom van de onmiddellijke en initiele keuze voor zo’n instrument aangezien we niet over voldoende elementen beschikken. We denken evenwel dat de middelen om de dwang, zowel binnen als buiten, te bevechten veelzijdig kunnen worden. Dat eenieder zijn fantasie gebruikt naargelang de eigen mogelijkheden, houdingen, woede en enthousiasme.

7. De laatste jaren zijn gevangenen in verschillende landen in Europa in opstand gekomen. Ook vandaag nog gaan de strijden en protesten door op verschillende manieren en zijn er gevangenen met verschillende straffen en posities bij betrokken. Ook in strikt revindicatieve termen is één van de aspecten die de mogelijkheid heeft geboden aan de gevangenisstrijden om te radicaliseren (door in de praktijk de eisen zelf te overstijgen) binnen ‘de muren’ – en soms raakte die ook buiten en verspreidde de strijd zich ‘buiten’ – was de ontwikkeling van ‘platformen’ door de gevangenen die in de praktijk alle opgesloten betrokken los van de strafmaat en de specifieke omstandigheden.

8. De vijandigheid en dus de daaropvolgende isolatie, die een groot deel van de maatschappij toont ten aanzien van gevangenen is grotendeels gecreëerd door een propaganda die er alle belang bij heeft om de opgeslotene voor te stellen als een monster dat ‘gevaarlijk is voor iedereen’. Het is hier niet onze bedoeling om de apologie te doen van ‘de gevangene’: de gevangenis is het spiegelbeeld van de wereld, binnen de muren vind je alle aspecten van het bestaande terug – van het meest edelmoedige tot de horror – en op een dag zou ieder van ons een acteur kunnen worden in deze dynamiek in miniatuur van de externe maatschappij. Het punt is dat de mensen die je regeren – oftewel de meest geharde klik van moordenaars, huurmoordenaars, oplichters, verkrachters en pooiers – de voortdurende nood hebben om zondebokken te vinden om onze aandacht af te leiden van de echte problemen en onze angst te richten naar de ‘vijandige categorieën’ die door hen uitgevonden worden. Het spreekt voor zich dat in de gevangenis mensen zitten die walgelijke dingen gedaan hebben. Net zoals er mannen en vrouwen zitten die prachtige daden gesteld hebben.

Maar de realiteit is dat de gevangenis bestaat om af te raden en ter bescherming van de belangen van de machtigen, een dagelijkse folter die uitgeoefend wordt op de armen in naam van deze belangen. Niets meer.

9. Het Romeinse circus, de publieke bestraffingen, de zweepslagen, de guillotine, de galg... de gevangenis. Je zou kunnen zeggen dat de macht altijd al de verachtelijkheid uitgevoerd heeft die met haar geboren werd op het slachtoffer van dienst en dat de ‘andere’ slachtoffers die niet ‘uitverkoren’ werden, quasi als een parodie van slechte smaak, applaudiseren, lachten en de beul aansporen. De geschiedenis van het menselijke lijden is niet alleen geschreven door tirannen en despoten, door regeringen en kerken die alle vormen van lijden opleggen aan de zwaksten: de geschiedenis is geschreven door mannen en vrouwen, door armen, die medeplichtig waren en zijn met de beulen.

10. De medeplichtigheid die te veel onderdrukten onderhouden met de macht bestaat niet eenvoudigweg uit applaudiseren voor de baas, er een lofrede voor afsteken, om samen met Hem de ‘verzonnen vijand’ te verachten.

Medeplichtigheid is ook de andere kant opkijken, te denken dat “jij gelukkig niet geraakt bent”, de angstvallige gewilligheid... Medeplichtigheid is het isoleren van de gevangene van dienst, hem bekijken terwijl hij strijdt en niets doet. Medeplichtigheid is je bakkes houden en jezelf handboeien aandoen.

**TEGEN DE FOLTER,
VOOR DE Vernietiging
VAN DE GEVANGENIS!**

[Vertaald uit ...dal sottosuolo, pagine anarchiche genovesi, nummer 4, februari 2009]

Opstand in het deportatiekamp van Lampedusa... en niet alleen

Januari 2009 Lampedusa – De minister Maroni blokkeert de overplaatsingen naar vaste grond. In het CSPA van Lampedusa zitten 1800 personen terwijl er normaal gezien plaats is voor 804. Het CSPA (Centrum voor Hulp en Eerste Opvang) is een tijdelijke structuur waar de migranten zo kort mogelijk moeten zitten. De gevangenen zijn niet onderworpen aan de controle van de rechterlijke macht en kunnen geen asielaanvragen indienen.

22/01 Lampedusa – Botsingen op het eiland tussen ordetroepen en de bevolking die betoogt tegen de beslissing van de minister. De auto van de prefect Morcone wordt tegengehouden en een bus met 110 immigranten die naar de luchthaven ging wordt geblokkeerd.

23/01 Lampedusa – Er wordt opgeroepen tot een algemene staking op het eiland om te protesteren tegen de behandeling van de migranten. Zo'n 4000 van de 6000 bewoners van het eiland nemen eraan deel. De overplaatsing van een deel van de gevangenen naar de voormalige NAVO-basis Loran wordt verhinderd.

24/01 Lampedusa – Alle migranten in het CSPA breken de deuren open en vluchten. Ze houden een betoging naar het dorp waar ze onthaald worden op applaus van de inwoners.

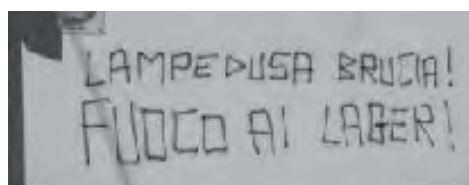
25/01 Lampedusa – De senator Maraventano (Lega Nord) gaat naar het eiland om de gemoederen te bedaren. Ze wordt onthaald met woede en moet vluchten onder escorte van de carabinieri.

29/01 Lampedusa – Het CSPA wordt omgevormd tot CIE (Centrum voor Identificatie en Uitwijzing), de voormalige basis Loran wordt een opvangcentrum voor diegenen die asiel aanvragen.

02/02 Lampedusa – Er wordt brand gesticht in de gebouwen van de voormalige basis van Loran waar honderden vrouwen opgesloten zitten.

07/02 Lampedusa – Tien migranten die in het CSPA zitten proberen zelfmoord te plegen. Een migrant wordt overgebracht naar de spoedafdeling van het ziekenhuis van Palermo.

14/02 Lampedusa – Een bericht over de methodes die de politie gebruikt tegen de migranten raakt bekend: een migrant die opgemerkt wordt door gedreven agenten wordt onmiddellijk in het ziekenhuis geslagen.

Slogans in Monteroni (Lecce)

18/02 Lampedusa – Opstand in het CIE. De gevangenen gaan de confrontatie aan met de anti-oproereenheden. Tijdens de confrontaties wordt brand gesticht die een groot deel van de infrastructuur onherstelbaar verwoest. Het Hoogcommissariaat voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties vraagt om het CIE te evacueren.

18/02 Trento – Anarchisten houden een hele voormiddag rondgaande activiteiten in de stad. Er worden pamfletten uitgedeeld, posters geplakt, graffiti's gespoten in solidariteit met de opstand in Lampedusa.

CIE van Lampedusa in vlammen

19/02 Malta – De revolte verspreidt zich naar twee andere detentiecentra voor migranten nadat de gebeurtenissen in Lampedusa bekendraakten.

19/02 Milaan – Spanningen in het CIE van de via Corelli waar uit protest matrassen en lakens in brand worden gestoken.

19/02 Turijn – Luidruchtige bijeenkomst aan het CIE waar net migranten overgeplaatst uit Lampedusa aangekomen waren. De gevangenen beginnen een hongerstaking.

20/02 Monteroni (Lecce) – Er worden verschillende slogans gespoten zoals 'Lampedusa brandt', 'Vuur voor de kampen'.

20/02 Turijn – Aan een supermarkt van Legacoop vindt een bijeenkomst plaats waarbij pamfletten worden uitgedeeld in solidariteit met de hongerstakingen in het CIE van Turijn en tegen de collaboratie van de Legacoop-keten in het beheer van de gesloten centra (met name in Lampedusa). In de winkel worden honderden pamfletten tussen de rekken gestoken.

20/02 Lampedusa – 300 van de 850 migranten worden overgeplaatst. Twintig migranten worden in beschuldiging gesteld voor de rellen en overgeplaatst naar de gevangenis van Agrigento; de andere migranten worden overgeplaatst naar de centra van Isola Capo Rizzuto, Gradisca d'Isonzo, Elmas en Turijn. Tijdens deze overplaatsingen worden er migranten mishandeld door de orde-

troepen. Sommige overplaatsingen gebeuren per vliegtuig, met de medewerking van de luchtvaartmaatschappij Air Italia.

21/02 – Er worden slogans gespoten tegen de gesloten centra op de kantoren van het Rode Kruis van Turijn, Settimo, Chivasso, Pino, Chieri, Moncalieri, Nichelino en Beinasco. Het Rode Kruis beheert verschillende detentiecentra in Italië.

22/02 Turijn – Solidariteitsbijeenkomst aan het CIE. Er worden rookbommen en bommetjes afgestoken. Daarna wordt een straat geblokkeerd met afvalcontainers en worden er slogans gespoten op de muren van het gesloten centrum. Ook de gevangenen binnen beginnen op vanalles te slagen om lawaai te maken tot de ordetroepen in anti-oproeruitrusting binnenvallen.

24/02 Turijn – De lokale krant *Torina Cronaca* publiceert smerige artikelen over de voorbereidingen van een opstand in het CIE en wijst op de banden tussen de gevangenen en anarchisten.

27/02 Turijn – Het kantoor van de directeur van Kairos, Mauro Maurino, wordt tijdelijk bezet in solidariteit met de migranten in strijd. Kairos, deel van het consortium Connecting People, heeft een aanvraag ingediend om het CIE van Turijn te beheren.

27/02 Bologna – Solidariteitsbijeenkomst aan het CIE; de gevangenen antwoorden luidruchtig.

3/03 Bologna – Een gevangene van het CIE slikt ijzer in uit protest tegen de omstandigheden, twintig anderen klimmen bijna naakt op het dak. Er vindt een spontane solidariteitsbijeenkomst plaats aan het centrum, op de muren worden tags gespoten. De brandweer en de ordetroepen maken een einde aan het protest. Drie migranten worden overgeplaatst naar het CIE van Milaan.

Opstand in CIE van Bari

Tijdens de Kerstnacht van 2008 hebben een deel van de tweehonderd migranten geprobeerd om gezamenlijk met geweld te ontsnappen uit het gesloten centrum. 12 zijn er in geslaagd, 21 werden gearresteerd. Er werd zware schade aangebracht aan de infrastructuur: bedden en meubels werden vernield, enkele bewakers werden aangevallen en raakten gewond.

Na de opstand van december in Griekenland...

Iedereen weet min of meer wat er in december 2008 gebeurd is in Griekenland. Tot nu toe, in het heetst van de strijd, kwamen er nog maar weinig teksten uit het hart van deze explosie van revolte die de situatie analyseren en toelaten er perspectieven uit te brouwen. We laten met veel plezier aan de linkse groepen van alle slag over om te zorgen voor wat sociologische arbeid of de gewoonlijke afgezaagde marxistische schema's (die nu reeds al hun beperkingen aangetoond hebben) te plakken op deze revolte. Laat ze maar redeneren louter in termen van economische verhoudingen en de historische beweging van het proletariaat.

In afwachting van meer uitgewerkte bilans, verwijzen we op dit moment door naar bepaalde vertalingen die reeds gepubliceerd werden in anarchistische publicaties (zoals *Cette Semaine* en *De Nar* bijvoorbeeld) en naar de gepubliceerde chronologieën die op hun manier een idee geven van de insurrectionele wil die duizenden individuen bijeengebracht heeft tegen de Macht, van de banden die in het plezier van de destructie konden gesmeed worden tussen 'proletariërs' voorbijgaande aan de categorieën waar zowel Staat als Kapitaal hen in willen terugdringen en van de manier waarop de revolte zich blijft verspreiden.

Vele mensen werden gearresteerd tijdens de revolte die in haar meest uitdrukkelijke vorm woedde tot eind december. Hieronder een beperkt overzicht:

ATHENE - 111 arrestaties waarvan 50 immigranten die gepakt werden tijdens de onteigeningen gedurende de eerste drie dagen van de revolte. Zij werden onmiddellijk veroordeeld tot 18 maanden opsluiting en daarna deportatie. In de loop van december worden daarnaast verschillende mensen in voorhechtenis opgesloten op beschuldiging van transport en gebruik van explosief materiaal, zware en vrijwillige verwondingen, vernieling en diefstal.

Na de gewapende aanval met machinegeweren op een groep anti-oproerpolitie (4-5 januari) worden een tweehonderdtal mensen die zich op dat moment in wijk Exarchia bevonden een nacht vastgehouden. Vervolgens vinden een tiental huiszoeken plaats bij kameraden. Vijf worden drie dagen vastgehouden ter ondervraging.

Na een grote betoging waartoe opgeroepen werd door studenten worden 22 mensen gearresteerd. Tijdens een protestbijeenkomst aan het commissariaat diezelfde dag worden nog eens 25 mensen gearresteerd. Eén wordt in de gevangenis gestoken op beschuldiging van bezit en gebruik van explosief materiaal, opstand en verwondingen.

VOLOS - 6 arrestaties waarvan vijf minderjarigen (proces op 26 februari). De meerderjarige werd reeds veroordeeld tot 2 jaar en 10 maanden.

ZAKINTHOS - 6 arrestaties waarvan vijf minderjarigen die regelmatig moeten gaan tekenen op het commissariaat. Proces tegen allen op 19 maart.

IRAKLIO - 22 arrestaties. Vier minderjarigen moeten regelmatig gaan tekenen. Niemand in de gevangenis.

THESSALONIKI - 22 arrestaties. 3 minderjarigen hadden hun proces

op 13 februari, alle anderen zijn immigranten die onmiddellijk veroordeeld werden. Op 13 januari werd de anarchistische kameraad Ilias Nikolaou gearresteerd.

IOANNINA - Drie mensen werden gearresteerd tijdens een aanval op een politiekantoor.

KOZANI - 34 arrestaties, twee gearresteerden zitten in voorhechtenis.

LARISSA - 25 arrestaties. 19 zullen vervolgd worden met de anti-terroristische wet maar bevinden zich niet in voorhechtenis.

PATRAS - 9 arrestaties. Allen op vrije voeten in afwachting van het proces.

PTOLEMAIDA - 11 arrestaties en op 5 januari nog eens 17 arrestaties. Sommigen worden beschuldigd van constructie, transport en gebruik van explosief materiaal.

Bericht van de gevangenen van de opstand vanuit de gevangenis van Koridallos

Opnieuw voelde de corrupte en arrogante Staat de grond onder haar voeten beven met de overvloedige woede van de mensen opwekt door de moord op Alexis, naast vele andere zaken. Met beknopte, uitgedokterde procedures en valse getuigenissen van de flikken gooide ze met prullerige aanklachten mensen in de gevangenis, in een poging om de sociale woede te verdrücken.

Om slechts een duidelijk voorbeeld te geven van de situatie; na de verhoren en voordat de beslissing genomen was om ons in voorarrest vast te houden, hoorden we de flikken in de gang roepen "Breng de transportwagen, zodat we hen snel kunnen wegbrengen". De politieke beslissing tot onze opsluiting was duidelijk al lang voordien genomen.

Bovenop de repressie werd de massa media ook ingezet om de publieke opinie tegen elke vorm van strijd te keren, in het bijzonder bij deze strijd dat de dimensie van een opstand aannam. Wij de gevangenen van het zogenaamde "verbeteringsinstelling" van Koridallos staan erop te bevestigen dat onze lichamen misschien opgesloten kunnen worden, maar onze ideeën en onze geestkracht blijft bij de strijd dat buiten verderwoedt.

Apostolis Kiriakopoulos en andere opgesloten voor de opstandige gebeurtenissen van december

A vleugel Koridallos
24 december 2008

Brief van Ilias Nikolaou

IN DE OCHTEND VAN 13 JANUARI werd ik gearresteerd in het westen van Thessaloniki, op verdenking van een ontploffing die plaatsvond in het commissariaat van de gemeentelijke politie. Dat gebeurde een jaar nadat, in november 2007, een ongelooflijk opgeblazen aanklacht gelanceerd werd tegen mij en drie van mijn kameraden. Die aanklacht plaatste één van ons in de gevangenis en zette de drie anderen ertoe aan te vluchten.

De heksenjacht is aangevat. We hebben een tamelijk warme december beleefd en een situatie die het ontbreken van de sociale vrede duidelijk aantoonde. De sociale vrede leeft enkel in de verbeelding van zij die niet kunnen vatten dat de realiteit getekend wordt door een permanente burgeroorlog. Met een revolutionaire zijde die zich rebelleert tegen deze democratische monstrositeit. De woede verving de angst en in plaats van de instemming verscheen de verwerping. De maand december, als een teken van de tijden die komen, legde een zeer duidelijke scheiding bloot tussen zij die de Macht voeden, staande houden en verdedigen, en zij die haar bevechten. Het komt er nu niet op aan om in nostalgie achteruit te kijken naar de assen die de opstand op haar weg achterliet. We moeten de tekens van het heden en de toekomst begrijpen en uitdrukken. De tekens die reeds bestaan en zij die gaan komen. De tekens van een meedogenloze sociale oorlog. Als we willen dat momenten van negatie, opstand en waardigheid beleefd worden, moeten we onze handen en onze verlangens bewapenen, vastberaden en georganiseerd. Ik verzet me tegen diegenen die denken dat betogingen en pacifistische protesten iets zullen veranderen, want ze zijn al dood. Ze slepen hun lijken voort op straat, in de vakbonden en in de luxueuze bureau's van hun baasjes. Ik neem plaats aan de zijde van zij die door waardigheid geleid worden en ik voeg me bij hen die de onveranderlijke wil voelen om dit immense kerkhof te verstoren en te vernietigen. De gevangenis is een bijkomende stap voor een rebel. Een stap van gevangenschap. Aan al diegenen die denken dat ze me overwonnen hebben, dat ze ons overwonnen hebben... Voor mij en mijn kameraden werkt het net omgekeerd! Want zolang er oorlogsgevangenen zullen zijn, blijven we strijden.

Ik stuur warme en rebelse groeten naar mijn kameraden en aan revolutionairen overal. Vrijheid voor alle gevangenen van de revolutie. Vrijheid voor Giannis Dimitrakis, Polis Georgiadis en Giorgos Voutsis-Vogiatzis en voor alle gegijzelden van de democratie.

Ilias Nikolaou

gevangenis van Amfissa

19 januari 2009

ENKELE AANVALLEN

16/01 Athene – Het 'Anarchistische Commando Entropie' eist drie brandaanvallen tegen de kantoren van de KKE (stalinisten), de Agri-cultuurbank en een niet-nader gespecificeerde wagen (op 14, 15 en 16 januari) op, ondermeer in solidariteit met de anarchist Dimitrakis.

18/01 Holargos – Een filiaal van de bank van Cyprus wordt afgebrand in solidariteit met Giannis Dimitrakis.

25/01 Athene – Brandaanval met molotovcocktails tegen een filiaal van de Agri-cultuurbank.

25/01 Athene – De 'anarchistische groep Kinderen van de nacht' vallen camions van de anti-oproerpolitie MAT aan met stenen en molotovcocktails in solidariteit met de gearresteerden van december.

25/01 Thessaloniki – 15 bankautomaten worden dichtgespoten met isolatieschuim in solidariteit met de gearresteerden van december.

28/01 Volos – Brandaanval in solidariteit met de gearresteerden van december tegen de kantoren van het ministerie van Binnenlandse Zaken.

28/01 Cyprus – Brandaanvallen in solidariteit met Ilias Nikolau tegen

de Bank van Cyprus en tegen de Deutsche Bank.

28/01 Thessaloniki & Athene – De 'wetteloze cellen Pluk de Nacht' steken in Athene een BMW-dealer (6 wagens afgebrand, schade op gelijkvloers en eerste verdieping) en in Thessaloniki wagens van een veiligheidsfirma en van het stadsbestuur in brand. Ze willen hiermee een revolutionair rooksignaal sturen naar de anarchist Ilias Nikolau.

29/01 Athene – De 'Kern voor Guerrilla-Actie' eist drie brandaanslagen op: tegen een diplomatieke wagen van de ambassade van Saoedi-Arabië (22/01), tegen een andere diplomatieke wagen (24/01), tegen een

In de nacht van 13 januari 2009 ontplofte een artisanale brandbom, vervaardigd uit gasflesjes en benzine, aan de ingang van het commissariaat van Evosmos (in de omgeving van Thessaloniki) en beschadigde zo de ruiten van de voorgevel en het luchtsysteem. Kort daarop arresteerde de politie niet ver daarvandaan de 26-jarige anarchist Ilias Nikolaou. Ilias werd samen met Dimitra Sirianou en Kostas Halazas een jaar lang gezocht in dezelfde zaak als Vagelis Botsatzis (beschuldigd van verscheidene brandaanvallen). Vagelis werd voorlopig vrijgelaten op 13 oktober 2008. Op 14 november, in volle agitatie met de hongerstaking in de Griekse gevangenis, meldde de drie anderen, vergezeld van een honderdtal kameraden, zich aan een commissariaat in Thessaloniki. De dag nadien besliste een rechtbank om hen in vrijheid te laten in afwachting van het proces. Op dit moment wordt Ilias aangeklaagd voor "ontploffing" (zwaar misdrijf), "vervaardiging" en "vereniging" (kleinere misdrijven). Ilias erkent de beschuldigingen niet, noch het feit op heterdaad betrapt te zijn geweest. De politie deed een huiszoeking in het huis van zijn ouders, op de plaats waar hij werkt, en bestormde het huis van zijn grootmoeder buiten de stad. Ilias werd naar de gevangenis van Amfissa gebracht.

wagen van een ministerie (29/01).

1/02 Ambelokipi – De 'Woedende schaduwen' steken een filiaal van de Emporikibank in brand in solidariteit met Giannis Dimitrakis. De bank brandt volledig uit.

3/02 Athene – De 'Sekte van rebellen' beschieten het politiekantoor van Korydallos (15 kogels van verschillende kalibers) en gooien een granaat. Geen enkele flik raakt gewond.

3/02 Thessaloniki – Brandaanval tegen de kantoren van Tsitouridi (lid van Nea Demokratia) in solidariteit met de anarchist Ilias Nikolau en Giannis Dimitrakis.

Een groet van Ilias Nikolaou die voorgelezen werd tijdens een steunconcert

HET SPELLETJE MET MIJ blijft doorgaan... procureurs, moordenaars huurlingen in uniform, spelen op mijn rug het meest opportune spelletje. Aangezien ik me in de buurt van de brandstichting bevond, werd dit automatisch omvormd tot een arrestatie op heterdaad. Het enige element tegen mij is mijn aanwezigheid in de omgeving en mijn enige schuld is te behoren tot de revolutionair-anarchistische kringen. Iedereen kent de scenario's. De journalisten, de beruchte larven van de flikken collaboreren volledig en spreken eens te meer over een groot succes voor de Griekse politie. Plots begint men zelfs medeplichtigen uit te vinden; in de blaadjes van de klikkers hebben ze het over een meisje terwijl ik door de woordvoerders van de democratie tot terrorist wordt gedoopt. Wel, dan ben ik maar een terrorist. Terrorist tegenover een autoritair apparaat dat ons voortdurend opgelegd wordt, dat moordt en ons bestaan controleert; een terrorist tegenover dit monster dat ons tot pionnen en larven wil maken van een goed gesmeerd spel.

Maar het is op dit moment dat de geschiedenis verandert en slechts toebehoort aan de gerevolteerden. Hun fictieve vrede brokkelt af en de symbolen van de overheersing worden hard aangevallen. We weten dat er op de weg naar de vrijheid geen plaats is voor gejammer noch voor fatalisme, die zaken behoren toe aan de onderworpenen, aan diegenen die bijdragen tot de instandhouding van de legale orde.

Ik van mijn kant, als gevangene van de sociale oorlog, zend mijn eigen signaal, een signaal van waardigheid en onverzettelijkheid. Ik zend op mijn beurt mijn solidariteit naar alle gearresteerden van de opstand en ik begroet elke daad van solidariteit met mij en met alle andere gevangenen van de democratie.

Hoe meer we onze stemmen en daden verenigen, hoe meer ons stappen naar de vrijheid vaste grond vinden en hoe meer de muren en tralies die ons scheiden barsten.

Ilias Nikolaou
Gevangenis van Amfissa
14 februari 2009

3/02 Halandri – Brandaanslag met gasflesjes tegen een autodealer. 14 luxe-wagens raken beschadigd. De aanval wordt opgeëist als teken van solidariteit met anarchistische gevangenen.

4/02 Athene – Nachtelijke aanval met molotovcocktails tegen een politiekantoor van Barbara.

4/02 Athene – Nachtelijke aanval met molotovcocktails politiewa-

genswagens geparkeerd aan het politiekantoor van Kozani.

5/02 Ilion – Brandstichting tegen bankautomaten.

6/02 Athene – Brandaanval met gasbidons tegen de kantoren van Marakgiannaki (minister van openbare orde) rond 5u 's morgens in solidariteit met de gearresteerden van december en de anarchistische gevangenen.

6/02 Athene – Anarchisten vallen overdag een interimkantoor van Man Power aan en vernielen met hamers en staven het interieur in solidariteit met Konstantina.

6/02 Thessaloniki – Twee wagens van een televisiemaatschappij en jeeps van de gemeente worden in brand gestoken in solidariteit met de anarchist Ilias Nikolau en Giannis Dimitrakis.

11/02 Thessaloniki – 's Morgens worden er molotovcocktails gegooid naar een politiekantoor. Er gaat ook een sekswinkel in vlammen op.

11/02 Heraklion – Een brandbom met gasflesjes vernielt de ingang en voorgevel van de Pan-Coöperatieve bank.

11/02 Korfu – Een jeep van een overheidsinstelling gaat in vlammen op.

11 & 12/02 Athene en Thessaloniki – De Samenzwering van Cellen van Vuur Athene-Thessaloniki eist de twaalf opeenvolgende brandaanvallen (overdag en 's nachts) op. Om 2u 's nachts begint de reeks brandaanvallen met een aanval tegen het kantoor van Pangalos (politicus van PASOK), tegen het kantoor van de criminoloog Panousis en tegen de jeep van de journalist Panagiotou (van de krant 'Natie'). Vijf minuten worden twee bankautomaten van de Nationale Bank in brand gestoken in Petrolano (waar in 1984 de politieagent Matis vermoord werd door de 17 November). Tegelijkertijd ontploft een brandbom met gasflesjes aan de ingang van de Postbank. 's Morgens wordt het huis van Babiniotis, een conservatieve rector, aangevallen met een brandbom met gasflesjes. Er ontploft ook een brandbom aan het huis van Doxiadis, een aristocratische intellectueel. Een minuut later wordt nog een brandbom in een zak aan een andere Postbank geplaatst die opgemerkt wordt door de security en niet ontploft.

Iets na 6 uur 's morgens klimt een onbekende tot aan de tweede verdieping van het huis van de procureur Papangelopoulos (het hoofd van het antiterrorisme). De nachtwacht was vertrokken om 6 uur terwijl de veiligheidsagent pas om 7 uur komt. De onbekende plaatst een brandbom die twee kleine brandhaarden veroorzaakt.

Om 12u15 wordt voor de deur van

het appartement van Basil Foucault (rechter van het Hooggerechtshof, betrokken in het proces tegen '17 November') op de zevende verdieping een brandbom geplaatst. De brand veroorzaakt kleine schade.

Om 12u17 ontploft een brandbom met gasflesjes voor de deur van het kantoor op de vierde verdieping van de openbare aanklager Stavros Georgiou (betrokken in het proces tegen '17 November').

In de vroege namiddag ontploft een brandbom in het kantoor van de criminoloog-professor Panousis.

Om 4u07 ontploft een gasbom voor de kantoren van de krant Rizospastis en veroorzaakt beperkte schade.

Om 4u10 ontploft een brandbom voor de deur van het familieappartement van Pangalos (lid van de PASOK).

Om 4u30 ontploft een brandbom voor het politieke kantoor van Pangalos op de 3de verdieping.

In Thessaloniki vond eveneens een reeks aanvallen plaats. 's Nachts ontploft een brandbom met gasflesjes aan de Postbank. Een twee brandbom wordt ontdekt en ontmanteld voor de Nationale Verdediging. In de loop van de dag volgden nog brandaanvallen tegen de kantoren van de krant 'Nieuws', tegen de kantoren van 'Macedonia Morgen' en tegen de kantoren van de regeringscoalitie.

13/02 Athene – Een gebouw van het bouwbedrijf Kion wordt aangevallen met stenen en staven. Het bedrijf werkt mee aan het onderhoud en de bouw van gevangenis.

13/02 Chania – Twee wagens van het toerismebureau en van de belastingdienst worden in brand gestoken.

17/02 Athene – Brandaanval in de namiddag tegen het kantoor van Oikomet in solidariteit met Konstantina. De eerste en tweede verdieping worden vernield.

17/02 Thessaloniki – Leerlingen sluiten 31 leraars en de directie enkele uren op om te protesteren tegen de sancties die vier leerlingen opgelegd hadden gekregen.

17/02 Athene – Rond 19u15 worden de kantoren en wagens van het televisiekanaal Alter beschoten met veertien kogels door de groep 'Sekte van Rebellen'. Er wordt ook een artisaan explosief (een bierblik met buskruit en een lont) gegooid dat niet afgaat. Een opeising daarna maakt een analyse over de

lakeienrol van journalisten en media.

17/02 Chania – Drie geldtransportwagens van Group 4 Security worden afgebrand met behulp van gasflesjes. In een opeising worden de gevangenen kameraden Dimitrakis en Voutsis-Vogiatzis vermeld.

18/02 Athene – In Kifissia wordt voor een filiaal van de Citybank een bomauto ontdekt en ontmanteld. In de gestolen wagen zaten meerdere gasbidders. Het ontstekingsmechanisme zou niet gewerkt hebben.

18/02 Athene – Een conferentie over de gevangenis wordt verstoord door een 100-tal individuen. Een professor die ging spreken raakt gewond, er worden zware vernielingen aangericht in de universitaire gebouwen waar de conferentie plaatsvond.

18/02 Seres – Er wordt verf gesmeten tegen een filiaal van de Nationale Bank in solidariteit met de anarchistische gevangenen.

19/02 Xanthi – Een filiaal van de Nationale Bank gaat in vlammen op.

19/02 Athene – Overdag worden twee kantoren van schoonmaakbedrijven aangevallen in solidariteit met Konstantina.

20/02 Heraklion – Een poging tot brandstichting tegen een grote supermarkt mislukt.

20/02 Athene – Brandaanval tegen een lokaal van een nationaal-christelijke vereniging.

21/02 Tirnavos – Een groep van zo'n 300 mensen valt met staven en stenen het gemeentehuis aan om te protesteren tegen de electrocutie van een zigeuner ten gevolge van de weigering van de elektriciteitsmaatschappij om de aansluiting met het zigeunerkamp te verzorgen.

21/02 Thessaloniki – Brandstichting tegen de bankautomaten van de Nationale Bank.

22/02 Athene – De overvaller Paleokostas en een andere gevangene ontsnappen met een helikopter vanuit de gevangenis van Korydallos. Paleokostas heeft er al meerdere ontsnappingen opzitten. In de zomer van 2008 werd hij gearresteerd samen met twee anarchistinnen op beschuldiging van de kidnapping van de industrieel Mylonas.

24/02 Thessaloniki – In de namiddag valt een klein groepje mensen de ingang van de militaire kazerne aan met stenen en roepen slogans tegen het leger.

26/02 Athene – In Pireaus wordt het kantoor van Panagiotis Melas, lid van partijbureau van Nea Demokratia, aangevallen met een brandbom met gasflesjes. In een opeising betuigt 'Zero-tolerantie' solidariteit met de gearresteerden van december en met Ilias Nikolaou die in voorhechtenis zit op beschuldiging van een brandaanval tegen een politiekantoor in de omgeving van Thessaloniki.

26/02 Chania – Zo'n 80-tal mensen vernielen overdag een wachttorens aan de gevangenis en een nabijgelegen filiaal van de Alpha-bank.

26/02 Athene – Een duizendtal mensen betogen tegen de granaataanval tegen een lokaal van immigranten. De wagen van de voorzitter van de Raad van State wordt kapotgeslagen, het kantoor van een krant wordt aangevallen en de wagens van 15 werknemers van de krant worden beschadigd. 's Avonds zijn er nog twee aanvallen tegen de oproeppolitie en worden twee luxewagens in brand gestoken.

1/03 Ioannina - Er worden 21 bankautomaten gesaboteerd ondermeer in solidariteit met de anarchistische gevangenen.

2/03 Zografou – Brandaanval met gasflesjes tegen een Marfin-bankfiliaal.

2/03 Athene – 's Morgens vallen de 'Groepen van het Bewustzijn – Perama extremisten' het metrostation in Kifissia aan. Zes metrostellen gaan volledig in vlammen op, drie anderen raken zwaar beschadigd. In een communiqué maken de aanvallers hun solidariteit met Konstantina duidelijk, vermelden ze Julien Coupat die in Frankrijk vastzit op beschuldiging van sabotage van de TGV-lijnen en sturen ze groeten naar de revolutionairen die in kleinere Griekse steden zoals Chania, Volos, Seres,... de brandaanvallen opvoeren.

4/03 Athene - De Nachtelijke Brangroepen eisen de brandaanval met molotovs en gasflesjes tegen een bank op: "Op woensdagmorgen 4 maart hebben we het hele filiaal (twee verdiepen) van de Pireausbank in Kifissia volledig platgebrand waarmee we nog wat extra kilo's toevoegen aan de berg assen van de vernietiging. Op deze manier dragen we bij aan de voortzetting van de crisis van het kapitalistische systeem in de ontwikkelde Westerse landen. De banken zijn de pilaren van het systeem, de operatoren van het financieel-economische kapitaal en zullen daarom altijd een doelwit zijn. Daarnaast kozen we deze specifieke bank omdat de directie een beloning van 100 000 euro heeft uitgekeerd aan twee brave burgers die geholpen hebben om twee Georgiërs te pakken die net een Pireausbank in Athene overvallen hadden. Onze solidariteit. We dragen deze aanval op aan Dimitrakis, Georgiadis, Voutsis-Vogiatzis, Kiriakopoulos, Nikolaou en de gearresteerden van de opstand in december. Tenslotte verwelkomen we allen die bijdragen tot de creatie van een nieuwe stadsguerilla met vuur, gebroken ruiten, kogels en granaten."

6/03 Athene - Er wordt brand gesticht in de lokalen van de partij Nea Demokratia.

6/03 Athene - De anti-oproeppolitie die permanent postvast voor de kantoren van de PASOK nabij Exarchia wordt aangevallen met molotovs.

Autobom aan City-Bank

7/03 Thessaloniki - Zes wagens van de openbare elektriciteitsmaatschappij worden in brand gestoken met benzine en gasflesjes.

Aanval op metrostellen in Athene

7/03 Athene - Brandstichting in een filiaal van de Bank van Cyprus en een verzekeringsmaatschappij. De brandweer vond mechanismes met gasflesjes terug in twee andere nabijgelegen gebouwen.

Brandaanval tegen Pireausbank

[Vertaald vanuit het Grieks. Gepubliceerd op <http://bellumperpetuum.blogspot.com>]

Onderstaande tekst werd in december 2008 geschreven. In eerste instantie kozen we ervoor om die slechts beperkt te verspreiden opdat een mogelijk debat niet gestoord zou worden door wrevel en last zoals die vaak optreedt bij publieke polemiek. Nu hebben we toch beslist om deze tekst te publiceren om ruimte te laten aan een debat dat meer dan ooit dringt.

Komaf maken met het beeld van de anti-gevangenisstrijd...

Het is een welbekende kwestie. Revolutionairen werden er altijd al mee geconfronteerd en dat zal waarschijnlijk altijd zo blijven. Het gaat over de spanning tussen de analyse van de werkelijkheid van de strijd en de organisatie- en strijdmethodes die je daartegenover plaatst. En over de evidentie dat bijna elke organisatie methode die zich niet baseert op wederzijdse kennis, affiniteit en informaliteit eindigt met een karikatuur van zichzelf te produceren en bepaalde nefaste gedragingen te stimuleren. Daarnaast is het bovendien onmogelijk om de kwestie van de organisatie te scheiden van de inhoud van een welbepaald project of perspectief.

Het is in deze sterk geschematiseerde volgorde dat we een aantal van onze keuzes en ideeën willen toelichten. Het is niet de bedoeling om kameraden met de vinger te wijzen of aan bepaalde dynamieken hun natuurlijke ontwikkeling (en dus tijd, ervaringen en vergissingen) te willen ontzeggen. Langs de andere kant bedriegen we alleen maar onszelf als we bepaalde problematische realiteiten binnen wat je met wat goede wil 'de anarchistische beweging' zou kunnen noemen niet zouden durven bekritisieren. Misschien verschillen we met een aantal kameraden die zich op hetzelfde strijdterrein begeven (dat van de gevangenis in al haar vormen) van ideeën, en dan is het goed dat die verschillen tot uiting komen. Rond dit thema hebben reeds teksten en kritieken gecirculeerd waar wij, in de ontwikkeling van ons project, veel aan gehad hebben. Hopelijk zullen de verschillende kameraden, ieder in zijn context en met haar ideeën, van deze ervaringen en bedenkingen gebruik kunnen maken om hun project aan te scherpen.

Het is geen toeval dat de sociale ijs tijd die we momenteel meemaken ook gevolgen heeft binnen de anarchistische beweging. Bij gebrek aan uitgeklaarde perspectieven en de verloren kracht om "de hemel te bestormen", is het bijna logisch dat een deel van de beweging gereduceerd wordt/zich reduceert tot een soort van goedkope folklore. Eén van de terreinen waarop deze ellende welig tiert, is het terrein van de strijd tegen de gevangenis. De strijd tegen de gevangenis is blijkbaar één van de uitverkoren terreinen geworden om jezelf te omgeven met een aureool van radicaliteit en belangrijkheid. En meestal, op z'n minst voor diegenen die iets meer zoeken dan makkelijk consumeerbare solidariteitsverklaringen, komt de leegheid en de perspectiefloosheid er al snel uitgeëttert. Daarenboven is het bijzonder makkelijk om een *beeld* naar binnen toe te geven dat je 'actief' bent, want gevangenen hebben nu eenmaal minder middelen om te verstaan wat er buiten gebeurt, dat in een context te plaatsen en er eventueel tegen in te gaan. Dit *beeld* volstaat om krediet te krijgen bij andere kameraden terwijl in werkelijkheid de contacten met gevangen kameraden niet onderhouden worden, de reële wil om te vechten tegen de gevangenis ontbreekt

(of bijna uitgedoofd is omwille van zoveel negatieve ervaringen en zoveel *pose* ter vervanging van echte strijd), er veel beloftes worden gemaakt die niet nagekomen worden en de noodzakelijke continuïteit (gevangenen zitten meestal voor net dat ietsje langer dan enkele maanden vast) ontbreekt. Terwijl de veelbelovende logo's welig blijven verdertieren, trekken sommigen hun conclusies.

De zogenaamde strijd tegen de gevangenis heeft soms meer weg van een soort anti-repressieactivisme. Informatie is het centrale ordewoord geworden en de verdelers van de informatie zijn de hoeders van de solidariteit. En deze informatie krijgt alsmaar minder betekenis, omdat er alsmaar minder mee gedaan wordt. Er wordt niet over gediscussieerd, er wordt niet over nagedacht hoe we een bepaalde slag tegen kameraden kunnen omsmeden tot een intensifiëring van de strijd. Het enige wat lijkt te tellen is de informatieverspreiding op zich en ook daar tieren de logo's welig. Er wordt van de ene repressieve *story* naar de volgende gehopt, de klap tegen de beweging wordt geconsumeerd als een spektakel waar alleen maar toeschouwers zijn en de gevangen kameraden worden vaak losgekoppeld van hun strijdcontext en ideeën.

Solidariteit valt niet te herleiden tot 'informatie-verspreiding'. Wij vatten solidariteit op als de permanente poging of spanning om langs de ene kant de strijd van de kameraden die opgesloten worden voort te zetten en langs de andere kant om de gevangenen actief te betrekken in de discussies, in de strijden buiten,... Om een slogan waarvan de inhoud in vele 'anti-gevangenis milieus' zo ongelooflijk uitgehold is, te gebruiken: "Onze solidariteit is geen liefdadigheid". Inderdaad, onze solidariteit baseert zich op een gedeelde revolte, op gedeelde ideeën, op gedeelde perspectieven. Dat is voor ons het vertrekpunt en één van de enige manieren om te vechten tegen de isolatie die de Staat aan bepaalde kameraden wil opleggen.

Het is vanuit deze hoek dat de kwestie van de 'politieke' en 'sociale' gevangenen kan ondermijnd worden. Het volstaat niet om te proclameren dat er geen verschil is. Het enige criterium dat wij willen hanteren voor onze solidariteit is of we iets van revolte of ideeën met bepaalde gevangenen (die al dan niet omwille van hun revolutionaire of overlevingspraktijk opgesloten zitten) delen. In die zin hebben wij bijvoorbeeld de keuze gemaakt om ons niet bezig te houden met ons in allerlei bochten te wringen om toch maar specifieke solidariteit te betuigen met gevangen leden van autoritaire groepen of beroemde 'criminelen' wiens bekritiserbare aspecten doelbewust worden weggemoffeld. Het lijkt ons dat de keuze om onze solidariteit te baseren op gedeelde revolte ons méér dan andere keuzes toelaat om op een duidelijke manier ons anar-

chistisch perspectief van de vernietiging van de gevangenis en haar wereld naar voren te schuiven. Niet alleen naar andere gevangenen toe, maar ook naar de uitgebuiten en uitgesloten in de straat.

Terwijl in sommige contreien de demagogiek over 'de politieke gevangenen' ons alsmear meer doet overgeven, begint dat aan de anarchistische zijde soms wel naar de andere kant over te hellen. Elke gevangene die rebelleert wordt op een voetstuk geplaatst en krijgt het etiket 'sociale rebel' opgeplakt. Dit is een logisch gevolg van de nefaste mentaliteit om niet vanuit een eigen, autonoom perspectief te vertrekken maar om hardnekkig overal 'subjecten' te willen ontdekken. Daartegenover proberen wij een eigen strijd te ontwikkelen, zelfs al is dat maar met weinigen, die een duidelijke basis en praktijk heeft. We willen ons niet langer vanalles proberen wijsmaken door in het wilde weg etiketten te plakken. Daarenboven verhindert dit *beeld* dat opgehangen wordt over bepaalde gevangenen elke echte discussie, en dus elke ontwikkeling van een gedeeld perspectief. Gevangenen worden gemaakt tot iets dat boven ons staat en naar binnen sturen we een volledig vervalst *beeld* op over de doortastendheid en de sterkte van de beweging buiten. Op die manier bedriegen we niet alleen de gevangen kameraden, maar vooral ook onszelf. Het resultaat is verbittering en afkeer, zowel binnen als buiten.

Tenslotte denken we ook dat we er alles zouden moeten aan doen om te vermijden dat de strijd tegen de gevangenis en de solidariteit met gevangen kameraden losgekoppeld wordt van andere strijden. We moeten op zoek gaan naar mogelijkheden en gelegenheden om de kwestie van de gevangenis binnen te brengen in andere strijden en vice versa. Heel concreet heeft het ons altijd absurd geleken om de strijd tegen de gevangenis niet te verbinden met bijvoorbeeld de strijd tegen de gesloten centra voor illegaal maakten. Het brengt ons eerder in een doodlopend straatje om bijvoorbeeld tegenover gevangenen louter te praten over de gevangenis, we moeten het ook hebben over de rest van de overheersing, we moeten het hebben over alles wat deel uitmaakt van ons anarchistisch perspectief. Ook al kan dat dan soms tot breuken leiden (wat wij willen doen met geld zal misschien menige dief niet direct aanspreken). In die zin zijn we ons sterk bewust van de beperkingen van een publicatie als *Uitbraak* en zien we het als een uitdaging om die beperkingen te overstijgen. Langs de andere kant is *Uitbraak* altijd een – bescheiden – instrument geweest in onze activiteit rondom de aanhoudende agitatie in de Belgische gevangenis, juist omdat we tegeninfor-

matie en analyse nooit beschouwd hebben als een eindpunt, maar slechts als een eerste stap, een begin.

We willen verdergaan in de richting die ons altijd het meest vruchtbaar geleken heeft: onze verhoudingen en relaties baseren op gedeelde perspectieven in verband met de strijd tegen de gevangenis, op reële affiniteit, en niet op een *beeld* dat zichzelf onherroepelijk blijft uithollen. Daarom hebben wij besloten om ons niet langer te benoemen met het logo Anarchist Black Cross. We zien dit niet als een stap achteruit of een stap terug, maar als een stap vooruit om ons project verder uit te diepen en aan te scherpen, ons project dat zich richt tegen de gevangenis en haar wereld en zich verbindt met de agitatie in de Belgische gevangenis en de strijd die de gevangen kameraden dag in dag uit voeren.

Ex- "Anarchist Black Cross Antwerpen"

Contact voor verdere correspondentie en discussie:

Postbus 187
Vooruitgangsstraat 80
1210 Brussel
uitbraak@gmail.com

WIJ ZIJN DEEL VAN DE REVOLTE... LATEN WE DE REVOLTE UITBREIDEN

De officiële versie wil een geïdeologiseerde visie over de aanhouding van een paar anarchistinnen verkopen: het is een stel kriminelinnen dat zich van de maatschappij heeft afgescheiden. Dit rookgordijn is veel steviger dan de wanden van hun cellen, het is een andere muur om te slopen. Eén van de werktuigen om dat te doen is alle revoltes die een geest van verzet tegen overheersing vertonen, weten te verbinden, kabels van solidariteit spannen tussen rebellen, het ideologische isolement verpulveren: in wilke en ongecontroleerde stakings die ook nu nog uitbreken in de fabrieken, in de insurrectionele scheuten die marginale wijken aansteken, in de straatrellen ter verdediging van een kraakpand, in om het even welke schermutseling met de politie, ontgensing, sabotage, bestaat er een contact, een lichte aanraking die we tot ons eigen voordeel zouden dienen leren om te vormen tot een stevige wreef, een open weg waarlangs onaangepastenes zich met elkaar kunnen identificeren.

Wanneer we naar deze bruggen zoeken, bannen we niet enkel de isolering, maar ook de verkaveling en fragmentatie van een strijd, die, op zichzelf, enkel de richting opgaat van de recuperatie en de opoffering; dan plaatsen we solidariteitsstrijd met onze kameradinnen in het perspectief van een sociale oorlog waartoe we de impuls geven en die ons op haar beurt aanzet; dan zijn we dicht bij het koesteren van de **Anarchistische solidariteit als een uitbreiding van de strijd van onze gevangen broeders en zusters**, dan maken we er een wapen van.

[Uit Beknopte aantekeningen over Anarchistische Solidariteit, augustus 2005, gepubliceerd in *Histoires om van wakker te liggen*, Uitgeverij Besmetting]

Wij zijn op weg...

Wij hebben geen geloof, wij hebben geen rotsvast vertrouwen in onze overwinning: we zijn er zeker van dat we niets verwaarloosd hebben, dat we alle inspanningen geleverd hebben om het juiste pad op te gaan.

We hebben geen zekerheid te slagen: we hebben de zekerheid gelijk te hebben.

We weten niet, we kunnen zelfs niet weten of de overwinning tegemoet zal komen aan onze inspanningen, of ze er een genoegdoening voor zal zijn; we trachten om daden te stellen opdat we, logischerwijze, het resultaat zouden bereiken dat ons aanbelangt.

Diegenen die het eindpunt zien vanaf de eerste passen, diegenen die de zekerheid willen er te geraken alvorens op pad te gaan zullen er nooit komen.

Wat de ondernomen weg ook zijn mag, hoe dicht de verwezenlijking ervan ook mag zijn, wie kan beweren er het einde van te zien? Wie kan er zeggen: ik oogst rijkelijk wat ik gezaaid heb; ik zal het huis dat ik bouw bewonen; ik zal de vruchten van de boom die ik plant eten?

En nochtans zaaien we graan, zetten we stenen op elkaar, dragen we zorg voor de boomgaard.

Is het omdat we niet zeker weten, omdat het niet vaststaat voor wie, hoe, wanneer het resultaat zal zijn, dat we de inspanningen die misschien iets goeds brengen gaan verwaarlozen? Gaan we graan zaaien op rotsgrond of het mengen met raaigras? Gaan we stenen opeenstapelen zonder winkelhaken en schietlood? Gaan we de boom planten op het kruispunt van alle winden?

De vreugde van het resultaat zit reeds vervat in de vreugde van de inspanning. Diegene die de eerste stappen zet in een richting waartoe hij alle reden heeft aan te nemen dat die goed is, bereikt het doel reeds - het is te zeggen, hij heeft de onmiddellijke beloning van dit zwoegen.

Wij hebben er geen nood aan om te weten of we zullen slagen, of de mensen erin zullen slagen om te leven in een harmonie die groot genoeg zou zijn om de volledige ontwikkeling van hun individualiteit te verzekeren, we moeten de daden stellen opdat het zo zou zijn, we moeten gaan in de richting die onze redeneringen en onze ervaring als juist bevestigen.

Wij zeggen niet: "De mensen zijn van nature goed, ze moeten dus in harmonie leven." We zeggen: "Logischerwijze is het in het belang van de mensen om met de minste inspanning de grootste om van welzijn te bekomen; niet met als doel om

de inspanning af te schaffen, maar die te gebruiken om alsmat beter te bekomen. We moeten hen dus aantonen waar hun belang ligt. De goede verstandhouding tussen individuen is het beste middel om het geluk van de mens te verzekeren. Laten we proberen hem dat te doen begrijpen."

Het idee van een meteor die botst met de aarde, van een verzwakking van de zon, van een algemene wereldbrand die onze redering of onze ervaring zou komen verstoren kan ons niet verhinderen zowel met het ene als met het andere te beginnen. Op dezelfde manier kan het niet-begrip van onze ideeën, van onze praktijk, door de meerderheid der mensen, zij het uit stompzinigheid of uit verdorvenheid, voor ons geen reden zijn om op te houden met te denken en te bekritisieren.

Elke begonnen werk is op weg naar haar verwezenlijking, hoe hoog de weerstand van de aangevallen omgeving ook zijn mag. Het gaat er niet om zichzelf te beïnvloeden door de grootsheid of de nabijheid van het te bereiken doel, maar eerder om zichzelf er door een constante kritiek van te overtuigen dat we op de juiste weg zijn, dat we niet aan het verdwalen zijn op zijweggetjes.

We gaan met hartstocht, met kracht, met vreugde in die bepaalde richting omdat we er ons bewust zijn alles gedaan te hebben en bereid te zijn om alles te doen opdat we in de goede richting zouden gaan. We wijden aan de studie de grootste zorg, de grootste aandacht en we geven aan de actie de grootst mogelijke energie. Terwijl we onze activiteit wenden naar een gegeven richting, zitten we onszelf niet te zeggen: "Het gezwoeg is zwaar; de statelijke maatschappij is stevig georganiseerd; de domheid van de mensen is aanzienlijk." Het zou beter zijn ons te tonen dat we ons van richting vergissen. Als men daarin zou slagen, zouden we dezelfde kracht gebruiken in een andere richting, zonder daarin te kort te schieten. Want we hebben geen *geloof* in een bepaald doel, de *illusie* van één of ander paradijs, maar de zekerheid onze inspanningen aan te wenden in de beste richting.

Een onmiddellijk, tastbaar resultaat dat ons zou vertragen, dat ons van de echte weg zou doen af dwalen, interesseert ons niet. Het lokaas van hervormingen die dingen naar de massa's kunnen ons niet ophouden.

Om onze gang te versnellen hebben we geen nood aan luchtspiegelingen die ons tonen dat het doel vlakbij ligt, binnen handbereik is. We hebben er genoeg aan te weten dat we op weg zijn... en dat, als we ons soms ter plaatse blijven trappelen,

we niet aan het verdwalen zijn.

De luchtspiegeling roept je links en rechts, doet je afdwalen en, als je erin slaagt om terug op de goede weg te geraken, dan is die verzakt en verzwakt door de verloren illusie. De bedwelming van de woorden en de illusies lijkt sterkt op de roes van alcohol: ze kan hele menigtes gepassioneerd in beweging brengen, naar een nabij doel. Maar de menigtes houden halt eens ze ontuchtteren.

Ze houden halt, ontmoedigd door de leegte van het resultaat. De volharding van de moed zit niet in het feit iets te bereiken, maar in de zekerheid gelijk te hebben.

We hebben geen nood aan een richtingwijzer die ons toont dat we een derde, een vierde, een honderdste van de weg afgelegd hebben; dat niets peilt naar de kwantiteit van onze inspanning en zijn verhouding met de algemene inspanning. Het pleziert ons te weten dat we er volledig voor gaan, dat we alles geven wat we kunnen, naargelang onze krahcten en in de richting waarvan we denken dat die de beste is.

We geloven in een constante evolutie en weten dus dat er geen doel is. Het volstaat ons altijd maar voor ons uit te gaan, altijd op de juiste weg. En dat de meutes ons nablaften, dat we gekken zijn, dat we slecht zijn, dat de meerderheid onze doorgang wil verhinderen, dat de eferlijkheid haar wetten als onvermijdelijk wil opleggen, dat de omgeving zich verbitterd verdedigt, dat het doel veraf, erg veraf ligt, kan ons niets schelen.

We zijn op weg... en gebruiken alle middelen, beurtelings overtuigend en gewelddig. We zijn bereid om onszelf te verdedigen en aan te vallen, wat het aantal slachtoffers ook zijn moge. We zijn bereid om ons te verenigen met elkeen en iedereen voor de verwezenlijking van het algemene geluk en voor de normale ontwikkeling van de Enige.

We zijn op weg... Elke inspanning draagt haar vreugde in zichzelf en elke dag is een stap, hoe miniem ook.

We zijn op weg... We hebben geen zekerheid aan te komen, we zijn er van bewust alles gedaan te hebben en bereid te zijn om alles te doen om gelijk te hebben, dus om aan te komen.

En dat maakt dat wij de sterksten zijn... dat we nooit afgemat zullen zijn.

We zijn op weg...

Albert Libertad

Gepubliceerd in *l'anarchie*, 19 maart 1908